XXIX. ÉVFOLYAM, 2. SZÁM · Ára: 1,80 Ft · 1973. JANUÁR 11.

Vasvári Anna rajza

JELMEZBÁL ELŐTT — És ha sztriptízgörlnek öltözném?

KEDVES LUDAS!

SZIGORÚAN KELL BÁNNI A VENDÉGGEL?

A címben feltett kérdésre minden valószínűség szerint igennel kell felelnünk, annak ellenére is, hogy a „vendég” és a „szigorúság” első hallásra össze nem egyeztethető fogalmak. Mégis: ott, ahol a vendéget iparszerűen fogadják, vagyis a vendéglátóiparban, a szigor nem ritka. E sorok írójának két abszolút szavahihető barátja adja elő az alábbiakat:

1

— Royal Szálló étterme, Budapest. Első osztály. Hatalmas terem, szépen megterített asztalok, ebédidő (tíz perc híján két óra). Az étterem üres. Már ez kissé gyanús, de bemegyünk és leülünk. A leves hűvös, 16—18 foknál semmi esetre sincs több. Mondom is az elősiető ifjú felszolgálónak: „Úgy látszik, elromlott a kazán...”

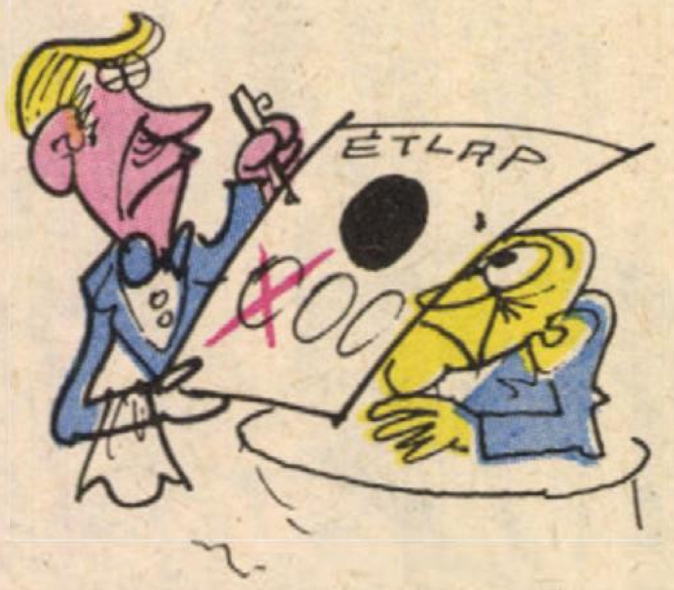
Fölényes mosollyal jő a válasz: „Légkondicionáltak vagyunk...” A vicc jó, most már lássuk az étlapot. Az erőleves gyenge és langyos. Francia sertésborda. A borda valóban sertés és jó, a melléje helyezett rakottburgonya legalább kétnapos kaparék, hideg. A csokoládés palacsinta hideg. Ennyit az ebédről. Öt perccel három óra után — kérés nélkül — megjelenik a fizető és átnyújtja a számlát. „Bocsánat — mondja —, de mi három órakor zárunk.” „Miért nincs ez kiírva?” Nincs felelet. Fizetek és megkérdem: „Üldögélhetünk azért még egy kicsit?” „Hogyne.” Öt perccel később kimegyek a ruhatárba, mert a kabátom zsebében felejtettem valamit. A ruhatáros (idősebb asszony) azt kérdi: „Sokáig tetszenek még maradni?” „Mért kérdi, asszonyom?” „Mert én már csak önök miatt vagyok itt és szívesen hazamennék.” Hazamentünk.

2

Kecskeméti Aranyhomok szálloda, osztályon felüli üzemegység. A szoba ára 50 százalékkal drágább, mint nyáron volt — erről nem tehetnek. A mosdó felett nem ég a villany, a mellékhelyiségben szintén nem. Erről már tehetnek. A reggeli természetesen kötelező, ára húsz forint. Reggel lemegyek reggelizni, elém tesznek egy előre kifőzött langyos teát, némi vajat, dzsemet és két tojást pohárban. Mivelhogy tudom: három tojás jár, hívom a pincért: A párbeszéd:

— Kérem szépen, ez a reggeli három tojással sem éri el a húsz forintot, étlap szerint is csak 19 forint 15 fillér. Hol a harmadik tojás?

— Csak kettőt szolgálunk fel...

— De három járna.

— Vannak, akik a reggelit kifizetik, de nem is veszik igénybe.

— Nyilván elkérik úticsomagban.

— Igen. De olyanok is vannak, akik még a csomagra sem tartanak igényt.

— Szóval nincs harmadik lágytojás?

— Nincs kérem. De hogy megnyugtassam a vendéget, elárulom, hogy ugyanez a reggeli rövidesen harminc forint lesz.

Osztályon felül.

És kritikán alul.

(—ó)

DIAGNÓZIS

„Belgyógyászati diagnosztika” című cikkünkkel kapcsolatban az alábbi levelet kaptuk:

„A medikus tankönyvek olcsó árát nagyon jelentős egészségügyi minisztériumi dotáció teszi lehetővé. Természetes, hogy a minisztérium szabályozza azt is, hogy kinek, hol és milyen feltételek mellett adhatók ki.

A Budapesti Orvosegyetem hallgatói a mi Baross utcai boltunkban kapják meg könyveiket. Készletet csak az ő számukra kapunk.

A vidéki orvosegyetemeket a helyi könyvesboltok látják el.

A cikkből nem derül ki világosan, hogy tulajdonképpen két különböző kiadású könyvről van szó. Tartalmukban ugyan azonosak, de a külsejük más és más. A kérdéses kedvezményes medikus kiadás 69,— Ft. Ez a teljes ára. A másik a szabadforgalmú változat, 103,— Ft-ba kerül. Az utóbbit bárki, bárhol megvásárolhatja.

Vállay Béla,
főosztályvezető
Állami Könyvterjesztő Vállalat”

Szerény diagnózisunk szerint, mégsincs minden rendben a vidéki medikusok tankönyvellátása körül, különben nem kellett volna olvasónknak Szegedről Pestre utaznia a szóban forgó könyvért.

Receptünk a megoldásra:

1. Vagy azt kell lehetővé tenni, hogy a medikus igazolványra mindenütt lehessen kedvezményes áru tankönyvet vásárolni;

2. Vagy a vidéki boltokat is ugyanúgy el kell látni tankönyvekkel, mint a pestieket.

MEGSPÓROLTAM ÖTSZÁZAT

„Grundig Licence 140” típusú magnetofonunkat elvittem megjavíttatni az Általános Villamosipari Szövetkezet szervizébe, a Váci út 60–62. szám alá. Két hét múlva értesítettek, hogy a javítás költsége 500 forint lesz. Ezt sokalltam, inkább hazavittem a készüléket. Otthon elkezdtem barkácsolgatni rajta, s egy órába sem tellett, máris remek felvételeket készített a magnetofon. Úgy látszik, már a szerviz levegője is annyira jót tett neki, hogy egy 500 forintos generálozás helyett elég volt egy kis amatőrmunka is ahhoz, hogy megjavuljon!

Iskum József
Bp. IV., Árpád út 33.

TÁVIRAT

November 17-én — Erzsébet-napi köszöntésre — feladtam ismerősömnek egy dísztáviratot, amelynek a száma 2761 volt. Miután 22-én megtudtam, hogy a címzetthez nem jutott el a távirat, megreklamáltam és kértem utólagos kézbesítését. Ígéretet is kaptam, hogy két héten belül tisztázzák az ügyet és értesíteni fognak.

Azóta semmi hír. Viszont megérkezett a számla, a feladott távirat költsége. Úgy látszik, mégsem merült teljesen feledésbe! Kézbesíteni ugyan nem kézbesítették, de az árát bevasalják rajtam!

Bertha Józsefné,
Bp. XIX., Hunyadi u. 110/a.

KI KÁRPÓTOL?

Egyik este, fél órával a bekapcsolás után, lángra lobbant, majd felrobbant a Horizont gyártmányú tévékészülékem. Mivel van háztartási biztosításom, bejelentettem a kárt az Állami Biztosító egri fiókjában. Ki is jött a kárszakértő, megállapította, hogy a készülék teljesen használhatatlan, majd kijelentette, hogy a Biztosító nem fizethet, mert a balesetet az áramingadozás okozta.

Az áramingadozást viszont nem én okoztam, nem én vagyok érte a felelős, miért nekem kell tehát a kárt elszenvednem? Vagy talán az áramszolgáltató vállalattól fogok kárpótlást kapni?

Sótér Barnabás
Váraszó

MINIKALOR-ÜGYBEN

Minikalor olajkályhám
nem szuperált, nem égett,
a javító KTSZ-hez
fordultam én evégett.
Ki is szállt egy szerelő úr,
a baját kibogozta:
„A dugulást a selejtes
adagoló okozta...”
A selejtes adagolót
kicserélte precízen,
majd továbbállt angolosan,
sok időt ne veszítsen.
Minikalor olajkályhám
azontúl is „bedöglött”,
mert az olaj a főcsapján
hol ömlött, hol nem ömlött...
Négy telefonhívás után
szerelő úr kiszállott,
javítgatta, s a kályhámra
szemlátomást „pipás” volt.
Amíg ott volt, jött az olaj,
ahogy illik: csepergett,
amint elment, a kályhámból
csordogáló eresz lett.
Folyt az olaj kívül-belül,
kellemetlen szag áradt,
ellepte a bűz a konyhám,
ellepte a szobámat...
Szerelő úr olajkályhám
tűzterét kicserélte,
a régiből új kályha lett,
azt végképpen elérte.
Minikaloromnak ma már
egyetlen a hibája,
de hogy mi, azt csak az tudja,
aki egykor csinálta!

Donkó László

A CÍMZETT VÁLASZOL

A gyorsfűzős dossziéval kapcsolatos kritikai megjegyzésük jogos. Sajnos, a gyártó cégtől nagyobb tétel hibás árut kaptunk: ezekben a dossziékban a fémfülek egy-két hajlítás után eltörnek. Mikor a hibát észrevettük, azonnal intézkedést tettünk a kijavítására. Sajnos, közben a dossziék egy részét eladtuk. Intézkedtünk azonban, hogy ezeket a hibás dossziékat bármelyik boltunk blokk nélkül is visszacserélje.

Dr. Miklós László ig. h.
ÁPISZ

„Miskolci talány” című cikkük nyomán E. A.-né miskolci fogyasztónknak a gázszámla átírásával kapcsolatos panaszát megvizsgáltuk. A panaszt jogosnak találtuk, s fogyasztónknak 40 forintot visszafizettünk.

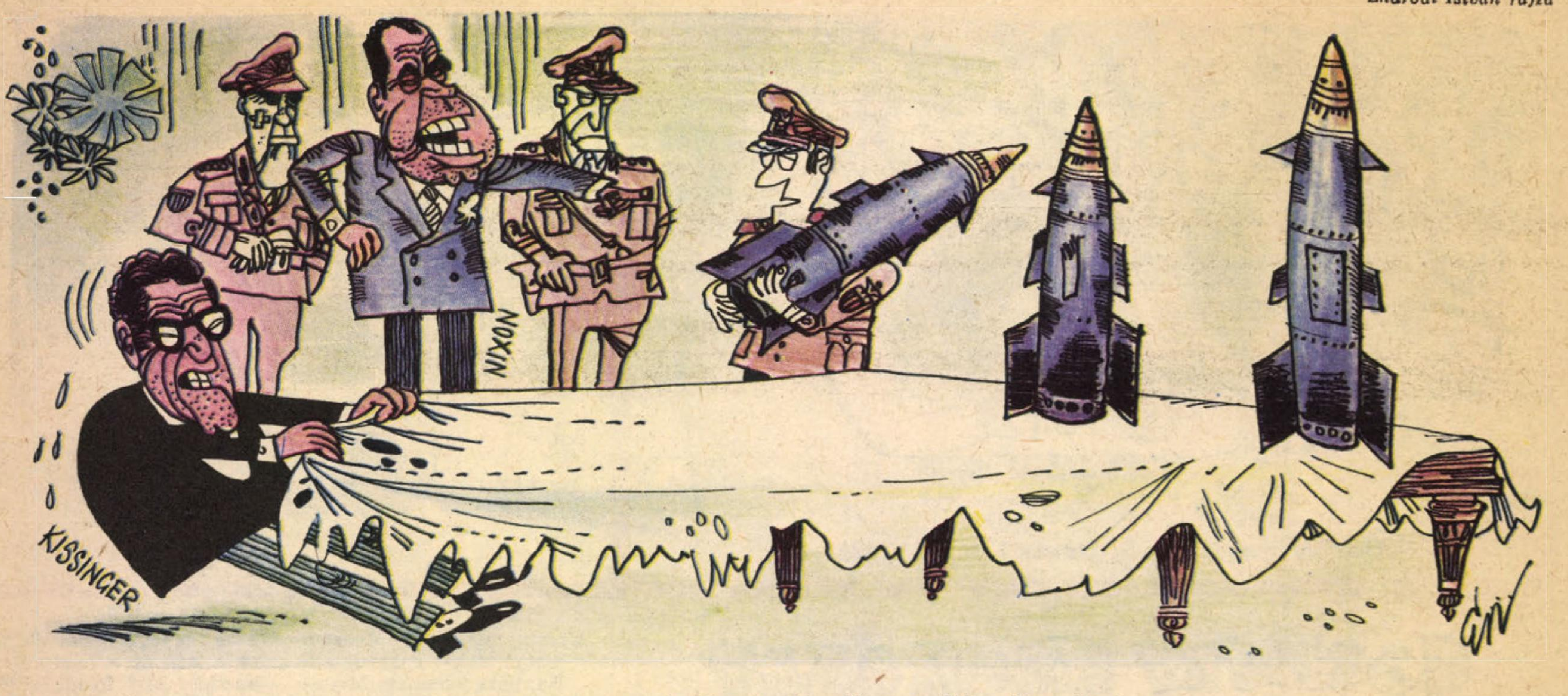
Czike Gábor ig. h.
Tiszántúli Gázszolgáltató és Szerelő V.

Lakatos József olvasójuknak a lapban megjelent panaszára közöljük, hogy felelősségre vontuk azokat a dolgozóinkat, akik a november 10-i vasúti karambol miatt hosszú várakozásra kárhoztatott utasainkról nem gondoskodtak megfelelően.

Szegedi Nándor igazgató,
MÁV Debreceni Igazgatóság

VIETNAMI RÉTESTÉSZTA

Endrődi István rajza

– Oda tegyen még egy nehezéket és akkor Henry tovább tudja nyújtani . .

S eljő a nap...

Nem tudom, hogy mikor, de egyszer eljő a nap, az a bizonyos nap, amikor összesítik, értékelik a kérdőíveket, felmérő-lapokat, statisztikákat.

Ez lesz a nagy összesítések napja!

Évek óta válaszolok különböző kérdésekre. Válaszoltam akkor is, amikor megkérdezték tőlem: milyen fazonú cipőt szeretnék? És válaszoltam akkor is, amikor a fehérneműipar tett fel kérdéseket. Mindig minden kérdésre válaszoltam. Tőlem sohasem mentek el üres kézzel a felmérők, minden kérdőívet, statisztikát szorgalmasan kitöltöttem. S ez nem volt kis munka: nálunk a kérdezősködés mániává fajult. Minden vállalat, intézmény felmérést végez.

Hogy miért? Nem tudom. Itt-ott megjelennek cikkek, amelyekből megtudjuk, hogy a megkérdezettek húsz százaléka *ezt* mondta egy bizonyos kérdésre, negyvenkét százaléka pedig *azt*. De ezek csak részlet-értékelések. A nagy összesítések napja még nem jött el!

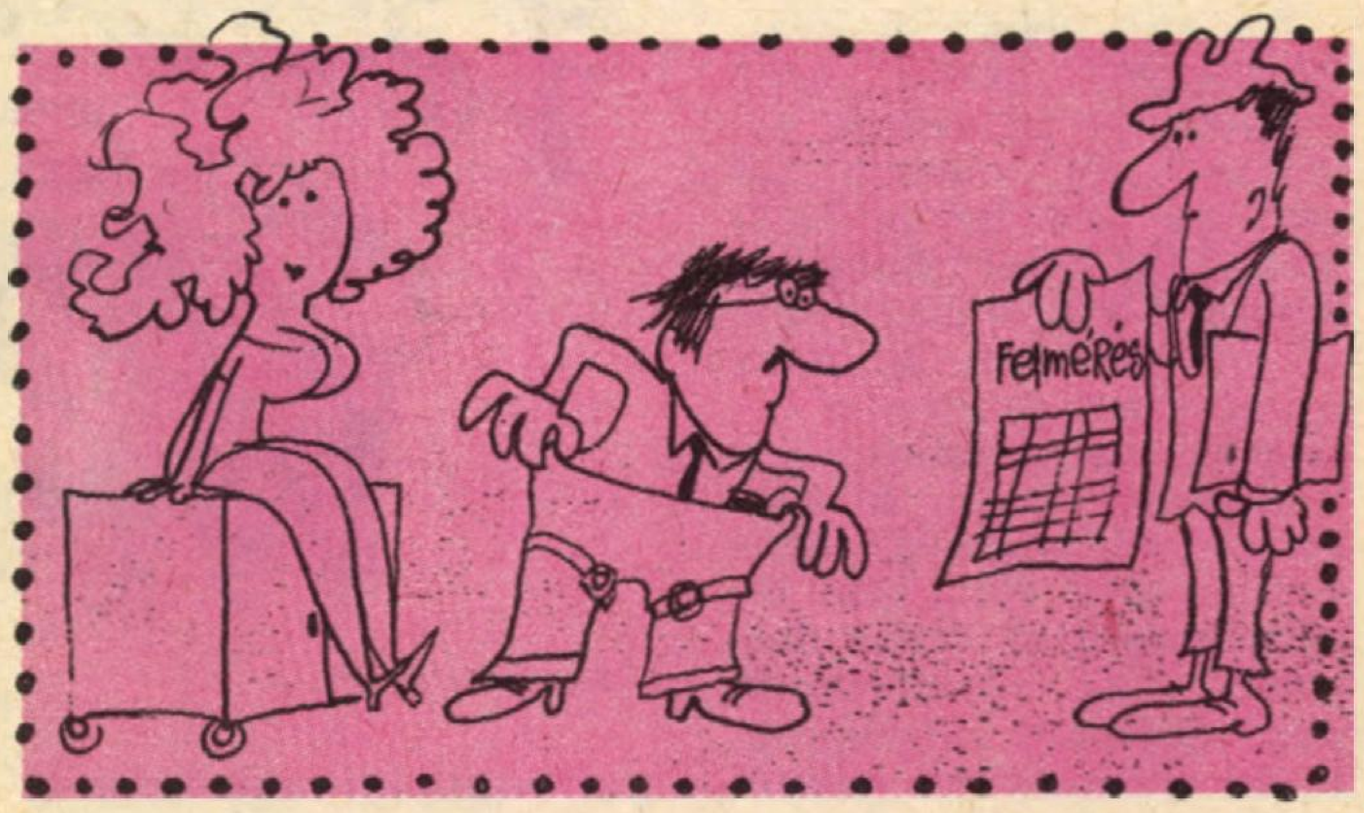
Ha erre a napra gondolok: szorongás fog el. Arra a kérdésre ugyanis, hogy milyen fazonú cipőt szeretnék, azt írtam be, hogy hajó-formájút, oldalt kis propellerrel, spórkasszának is használható gavallér-sarokkal. A fehérneműipar kérdőívére pedig azt írtam be, hogy alumíniumból készítsék az alsónadrágokat és legyen rajtuk macskaszem.

Mi lesz, ha mások is ilyen válaszokat adtak?

A nagy összesítések napján minden kiderül!

A bútoripar is végzett felmérést. Amikor megkaptam a felmérő-lapot, azonnal munkához láttam és közöltem a bútoripar illetékeseivel, hogy olyan alacsony, kétajtós szekrényt gyártsanak, amit széknek is lehet használni. Ez nagyon praktikus, mert ha ráülünk, egyúttal a port is letöröljük a szekrény tetejéről.

A ruházati ipar azt tudakolta: milyen nadrágot kedvelek? Erre a kérdésre azt feleltem: nagyon kedvelem a lecsatolható szárú nadrágot, dísz-zsebkendővel a felhajtóban, foszforeszkáló koptatóval, hogy sötétben is lehessen látni, hol ér véget a nadrág.

Most már bánom, hogy ezt válaszoltam. De most már késő. Valahol felírták, feljegyezték és egyszer eljő a nagy összesítések napja, amikor a válaszokból — az én válaszomból és az ehhez hasonló válaszokból —levonják a következtetéseket.

Uramisten, mi lesz itt! Ha erre a napra gondolok, remegni kezd a gyomrom.

De ez még semmi! Egy kérdőíven azt javasoltam, hogy a körút mindkét oldalán bontsák le a házakat és ültessenek a helyükre jegenyéket, a barlangvasút vonalát pedig hosszabbítsák meg a Lövölde térig.

Arra a kérdésre pedig, hogy mikor és hol kaptam nemi felvilágosítást, azt válaszoltam: negyvenkét éves koromban tudtam meg, hogy a gólya hozza a gyereket és a felvilágosítást gróf Széchenyi Istvántól kaptam.

Midőn ezt a választ adtam, nem gondoltam arra, hogy egyszer eljő a nap... A nagy összesítések napja...

Néhány nappal ezelőtt — lelkiismeretfurdalástól űzve — elmentem egy idegorvoshoz, aki megnyugtatott: ezeket a felmérőlapokat, kérdőíveket, statisztikákat, csak nagyon ritkán összesítik. Mit mondjak? Nagy kő esett le a szívemről! Amikor kifelé mentem, a doktor utánam szólt, felmérést végez és szeretné tudni: sportolok-e, ha igen, mit és mikor? Habozás nélkül feleltem:

— Igen. Evezek. Gályán. Ha vernek.

Mikes György

ABSZOLÚT UDVARIASSÁG

– Néni, leejtett egy húszfillérest!

A BESZÉD

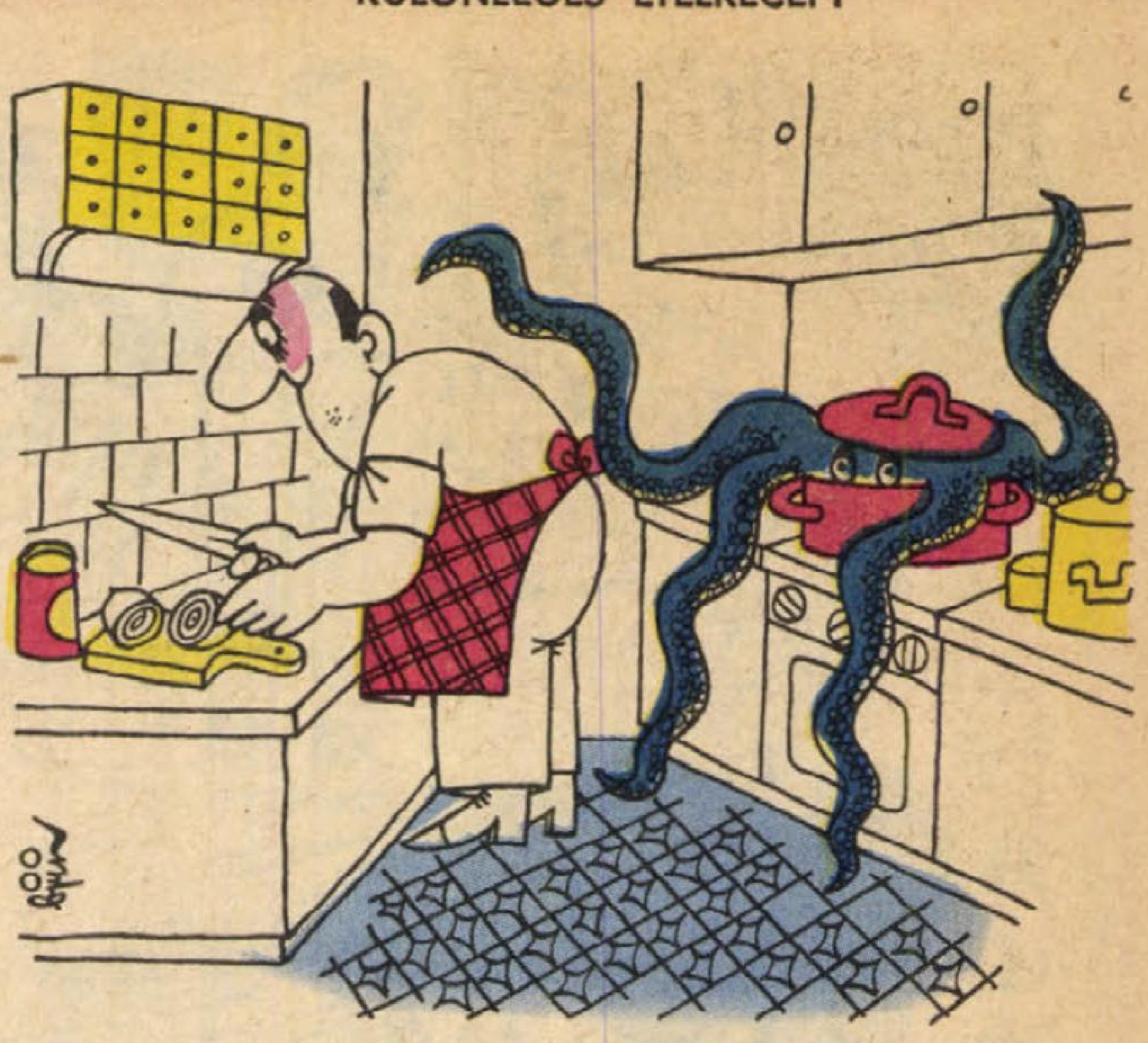

IRÁNYÍTÓ SZÁM

– Most már nyugodtan ihatok, biztosan haza fogok találni...

KÜLÖNLEGES ÉTELRECEPT

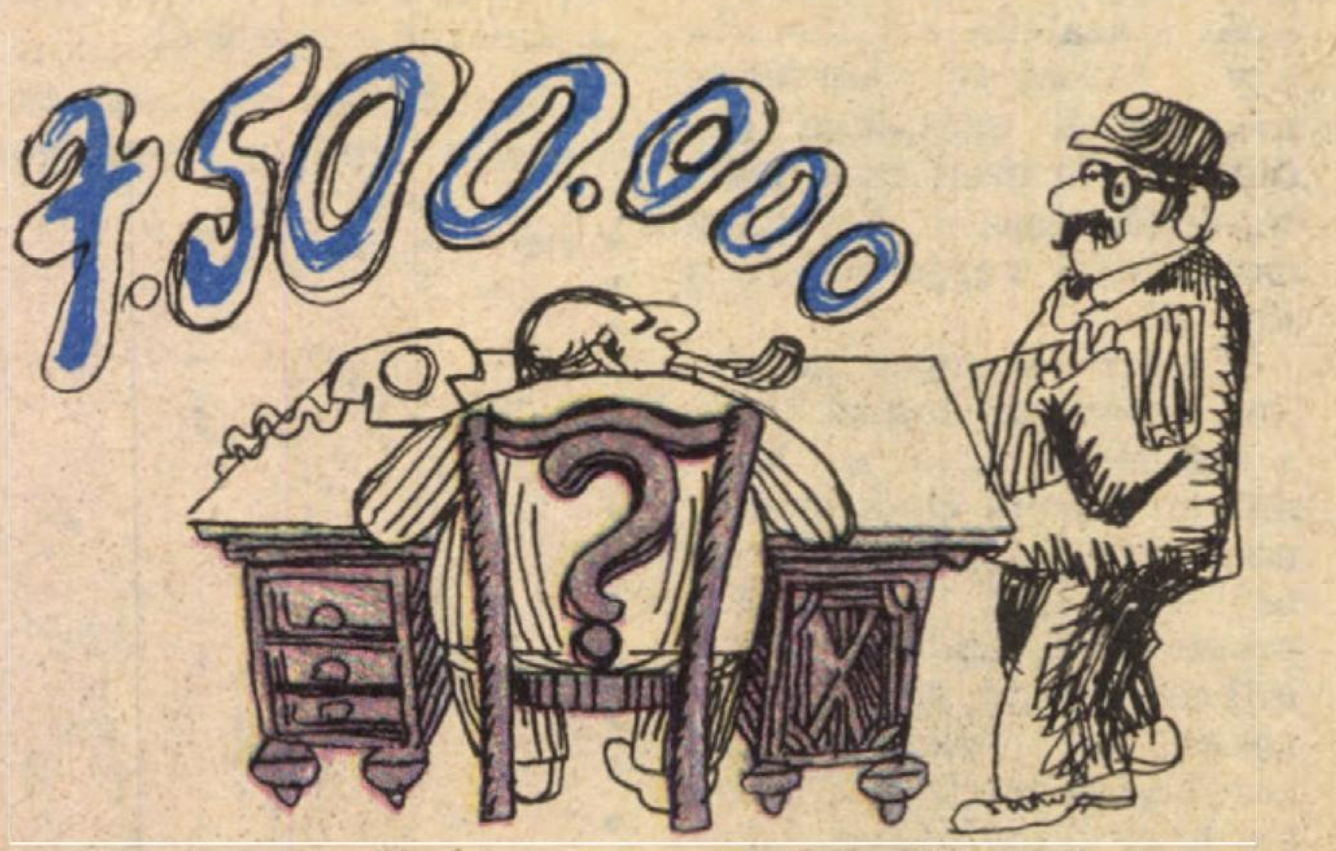
Csekély kockázat

A Népi Ellenőrzés című lapban olvastam, hogy Borsod megyében az elmúlt három évben a társadalmi tulajdon elleni vétségek miatt kétszázhat személy ellen kellett bűnvádi, fegyelmi vagy kártérítési eljárást indítani, huszonöt különböző vezető beosztásban lévő személyt pedig leváltottak. Szerepel a visszaélések között ingyenfuvar, olcsó bútor- és anyagvásárlás, jogtalanul felvett prémium, fiktív másodállás (egyidőben négy helyen mellékfoglalkozás!), el nem végzett munkáért hamis számlázás és más efféle divatos dolog. Mint olvasom — a korábbi csökkenés után — a társadalmi tulajdon ellen elkövetett cselekmények 1970-től ismét megnövekedtek.

Ezen persze nincs csodálkozni való, mert a Borsod megyei NEB és az ország összes megyéinek a népi ellenőrei rendcsinálási hevületükben kitehetik a lelküket, akkor is csak legfeljebb gyomlálni tudják a vadhajtásokat, akár jóhiszeműség növesztette őket, akár tudatos visszaélésekből, fondorlatos csalásokból eredtek. *A köztulajdon védelme és a megfelelő szigorú ellenőrzés* ugyanis — állapítja meg a borsodi NEB elnöke — *elsősorban a különböző rétegű, vezető beosztású irányító emberek kötelessége.*

Ám erre nekem egy vállalatvezető, akivel erről eszmecserét folytattam, azt felelte: „Ez valóban így van, de nem bolondultam meg, hogy vihart kavarjak magam körül, a szigor nem az én reszortom, az ilyen ügyeket a helyettesem intézi." A helyettesnek az a véleménye, hogy ő nem szerez ellenségeket, nyugodtan akar élni, nem izgatja magát az efféle dolgokkal. Az osztályvezető sem vélekedett másképpen. Ennél alacsonyabb vezetői szinten is érdeklődtem, ott esetleg elhangzik egy-egy „ejnye, ejnye".

Nem is szándékoztam erről a témáról ennél többet mondani, beszél az önmagáért, de még néhány megjegyzésem volna. A borsodi népi ellenőrzés negyvenegy gazdálkodó egységnél (vállalatnál, téesznél) azt tapasztalta, hogy a rájuk kiszabott büntetések, bírsá-

gok, kötbérek, kártérítések összege az elmúlt három évben a többszörösére emelkedett. A vállalatokat ért ilyen károk egy része egyértelműen a *felelős személyek hanyag munkája* miatt következett be — olvasom a vizsgálatok tapasztalatait.

Na, hála istennek, örvendeztem, megvannak a hanyag felelősök (vagy a felelős hanyagok), nem éri kár a népgazdaságot, a társadalmi tulajdont. De korai volt az örömöm. A gondatlanul eljárt személyeket — a Borsod megyei NEB-elnök szerint — a legritkább esetben vonják felelősségre és nem téríttetik meg velük az anyagi kárt. A vizsgált vállalatok 1971-ben 7,5 millió bírságot és büntetést fizettek. Az okozott kárt (illetve annak egy töredékét) azonban mindössze egyetlen vállalatnál hárították át a felelősökre, összesen 3000 forint értékben. (Hogy a vállalat mit kezdett ezzel a 3000 forinttal, arról nem tájékoztattak.)

Valahol hiba van a kréta körül: a milliókat kitevő károkozással szemben, az egyetlen esetben kirótt 3000 forintos térítési kötelezettség egyenlő a nullával. Sőt, felhívás a keringőre! „Dolgozz nyugodtan továbbra is hanyagul, még ha személy szerint felelős vagy is érte! Nem érdemes jobban odafigyelni, olyan csekély a kockázat."

Nem szeretném, ha félreértenének: én nem a tévedés *jogát* vitatom. Senkit sem marasztalok el, aki munka közben *hibát* követ el. Arra gondolok csupán, hogy *felelős személyek hanyag munkájáért*, amire a borsodi NEB-elnök utalt, rendeletileg jóval magasabbra kellene emelni a kártérítések tarifáját.

Nehezen tudok ugyanis megbarátkozni azzal a gondolattal, hogy számos vállalatnál és téesznél addig minden a régiben marad, amíg a NEB vagy a KNEB ellenőrei bele nem szólnak.

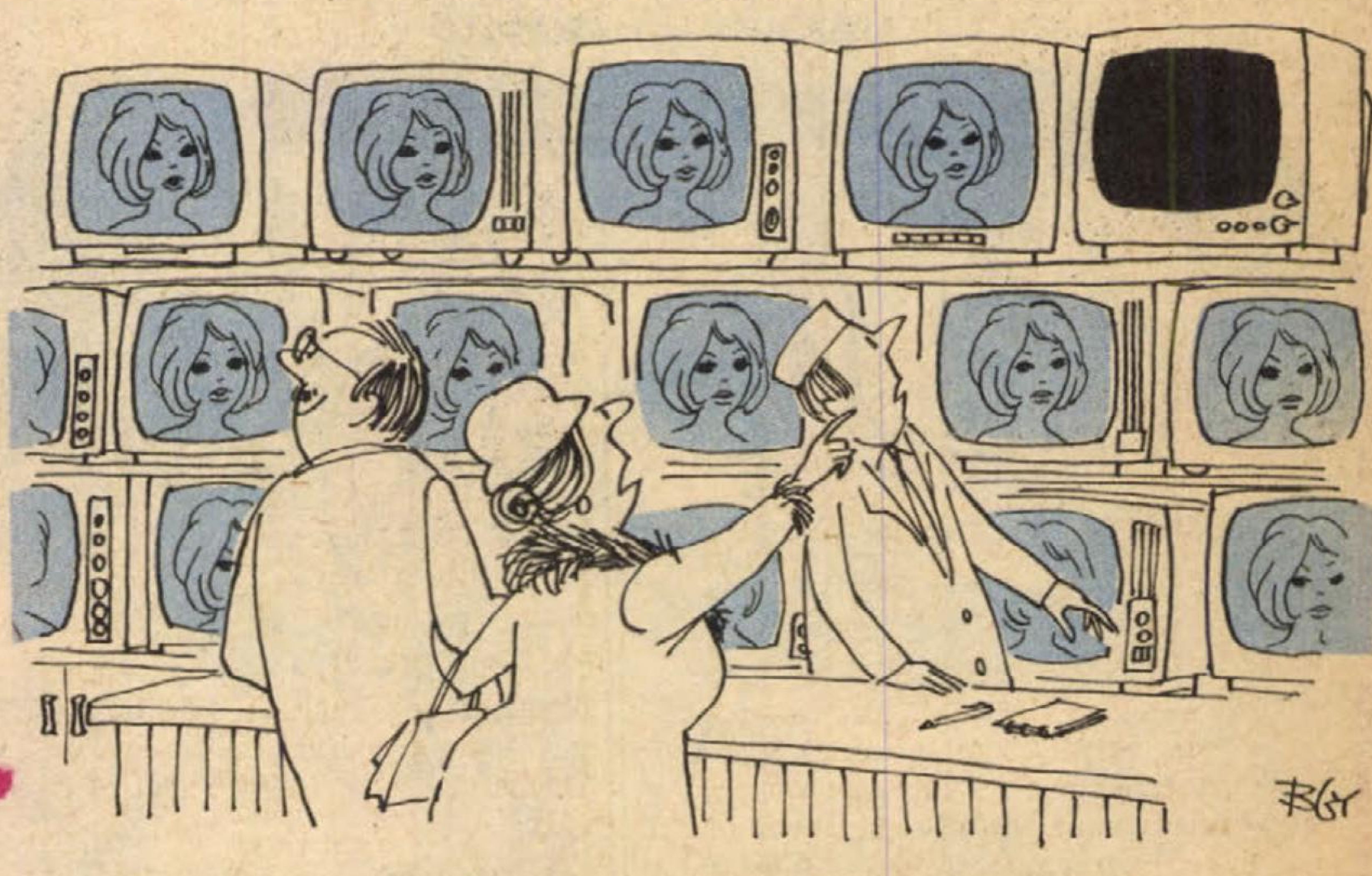
Földes György

ÚJ ALBÉRLŐ

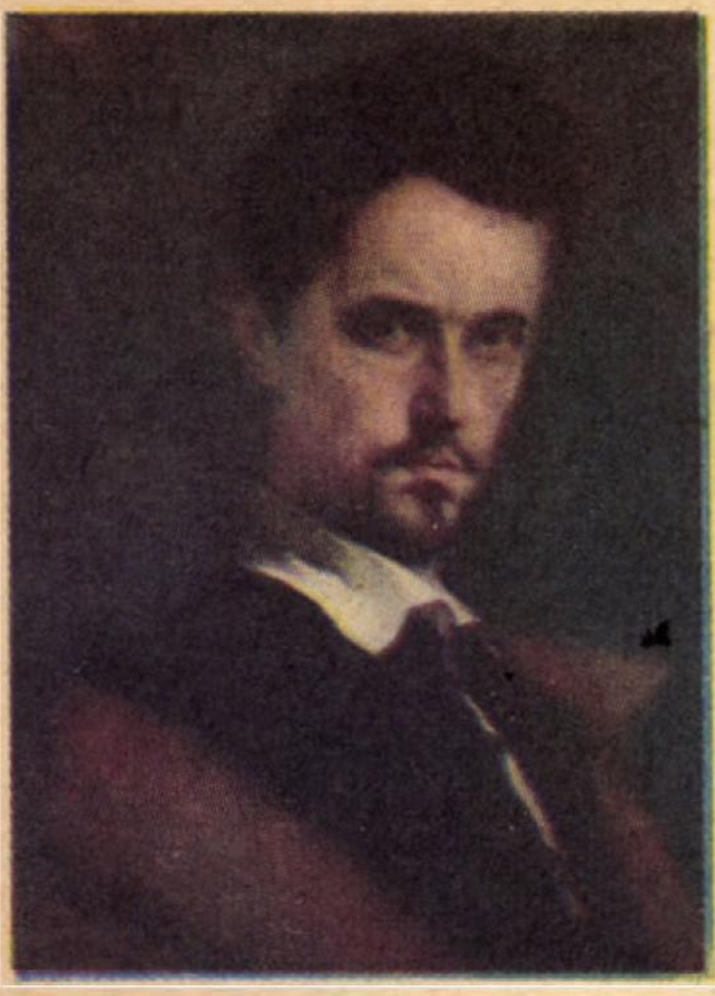
– Tanulja meg kívülről a házirendet! Holnap kikérdezem!

TÉVÉVÁSÁRLÁS

– Azt kérjük.

TRÉFÁSAN IS...

Nem szentségtörés, nem ünneprontás, lehet tréfásan is beszélni Róla, aki most 150 esztendeje született, költő volt, hazafi volt, forradalmár volt, katona volt, hős volt, vértanú lett — s minthogy 27 éves korában halt meg, élete végéig csípős, harapós, vérbő kedélyű fiatalember volt. „Ha nem is igaz — találó" — ezt bizonnyal számos Petőfi-történetecskéről el lehet mondani. De ha találó, s a legtöbbje valóban találó, akkor már majdnem igaz. Mert az igazságot nemcsak az események külső pontossága, hanem a dolgok veleje is hordozza.

B. I.

Húszesztendős volt Petőfi, amikor Székesfehérvárt, színészkorában, egy disznótoros meghívás alkalmából, előre megírta *Disznótorban* című tréfás költeményét. A vers a házigazdák és a vendégek között nagy sikert aratott. A következő évben, 1843-ban, Petőfi, mint a kecskeméti színésztrupp tagja és színlapkihordója, be akarta sorolni ezt a verset abba a füzetkébe, amelynek kinyomtatásával és a közönség között való szétosztásával némi mellékjövedelemre szeretett volna szert tenni.

Ám a *Disznotorban* a színlaposztó-füzetbe nyomtatásban nem kerülhetett be, mert a kecskeméti cenzor, bizonyos *Sembera* Calasantius József piarista atya, mélységesen felháborodott az utolsó két versszakon:

S életünk fölé ha
A halál
Romboló torát meg-
Ülni száll:
Egy gömböc legyen a
Magas ég.
S mi a gömböcben
Töltelék!

Gömböc, vagyis ahogy ma mondjuk: disznósajt! A cenzor keményen ráförmedt Petőfi egyik barátjára, aki a költemény kiadatásának engedélyezésére akarta rábírni.

— *Mit?!* — dörögte. — *Hát követhetett volna el a verzifikátor nagyobb és botrányosabb vétket, mint midőn olyat mer kívánni, hogy az ég gömböc legyen és mi abban töltelék! Majd bizony én legyek töltelék és az ég meg gömböc? Horrendum! Én ennek a versnek kiadását nem engedélyezem.*

Így szegény Petőfi Kecskeméten csak kézírásos másolatokban árusíthatta disznótoros versét, de hamarosan mégis kinyomtatta Pesten a kor jelentős irodalmi folyóirata: az Athenaeum.

Ma már aligha bizonyosodhatunk meg róla: a dunavecsei nagyréten álló öreg nyárfa, vagy a Dunavecse és Szalkszentmárton között elterülő erdőszélen magasló százados cserfa alatt heverészett Petőfi, amikor felfigyelt rá, hogy a fa tetején egy holló károg, a lombok között pedig egy fülemile énekel.

— *Hallod, milyen szépen megfér két dudás egy csárdában* — mondotta a költő mellette hasaló barátjának. — *S tudod-e vajon, miért?*

— ? ? ?

— *Hát azért, cimborám, mert mind a ketten ingyen fújják!*

Petőfi és Jókai barátsága nem volt zavartalan. Sőt, Jókai házassága után végleg meg is romlott, valójában soha többé nem alakult ki kettejük között bensőséges jóviszony. Jókai sok helyütt és sokféleképpen — nem is mindig egybehangzóan — írta meg a költővel való kapcsolata történetét. Az alábbi eset forrása is egy Jókai-mese.

Amikor még együtt laktak, valamin erősen összeszólalkoztak. A vita kiélesedett — Petőfi heves volt, Jókai keserű. Mind szúrósabb szavak hasgatták a levegőt, a barátság hőfoka már-már fagypontig süllyedt.

Petőfi szokása szerint fel s alá nyargalt a szobában, s csibukjából dühösen eregette a füstöt. A kiégett dohány hamuját koronkint kiverte valami arravalónak látszó tartályba, hogy a padlót össze ne maszatolja.

A szóváltás tetőfokán egyszer csak Jókai hangot váltott.

— *Sándor* — szólalt meg szelíden —, *miért akarsz te mindenáron hamut hinteni a fejemre?*

— *Én?... A fejedre?*

— *A kalapomat ugyanis teleszórtad pipahamuval, s mi másért tehetted, ha nem azért, hogy bűnbánatra késztess?!*

Tyűha! A veszett dühöskődésben Petőfi bizony nem nézte, hova veri a hamut. Mit lehet ilyenkor csinálni?

Akkor még — elnevették magukat mind a ketten.

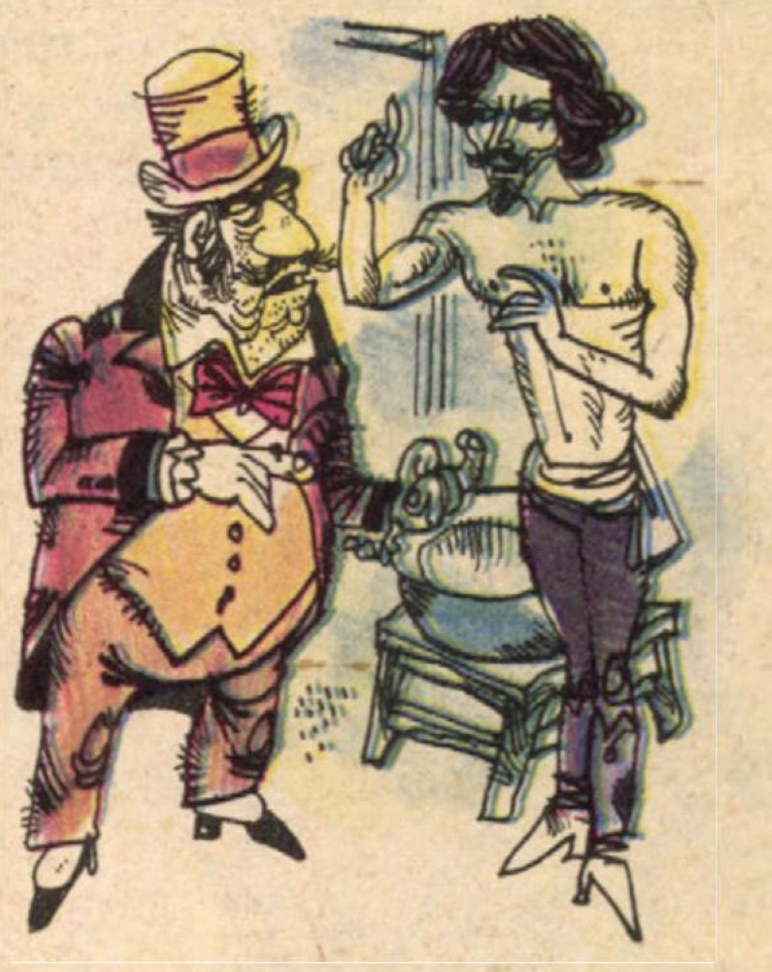
Pesti lakos korában Petőfi, ha rendezetlen anyagi viszonyok között is, igyekezett mindenképpen rendszeresen élni. Felkelés után derékig lemosdott friss, hideg vízben, aztán...

De most arról a napról kell szólanunk, amikor mosdás közben nyílott az ajtó, s kopogás nélkül belépett a költő házigazdája, akinek néhány forint bérrel éppen adósa maradt.

— *Tisztelt úr* — kezdte komoran a háztulajdonos —, *legfőbb ideje, hogy megfizesse a tartozását.*

Petőfi rázogatta a vizet kezéről, nyakáról és elvörösödve hebegte:

— *De, tisztelt úr, nem zavarja, hogy én így félmeztelenül...*

— *Engem semmi sem zavar* — hangzott a válasz. — *Felőlem, tisztelt úr, talpig pucéron is állhat előttem, feltéve, hogy kezében van a bukszája, amiből kipengeti a markomba a házbért.*

Ez Pilvax-beli történet.

A Pilvax ifjú íróinak asztaltársaságát sem úgy kell elképzelni, hogy ott csupa lángelme ült együtt, akik reggeltől késő éjszakáig egyebet sem tettek, minthogy a világot váltották meg. Azok között is akadtak gyengébb legények, s az erősebbek, a legerősebbek sem átallották a kávézás, poharazgatás közben elpattogó ugratást, élcelődést.

A szerény képességű verscsinálók közé tartozott bizonyos *Halász* József ifjú fiskális is, jámbor, szelíd poémákat fércelgető jámbor, szelíd ember. Az ábrándos férfiú egy délelőtt árадozva idézte egy vele rokonlelkű, dilettáns arisztokrata hölgy: *Hahn-Hahn Ida grófnő* zöngeményeit, s Petőfit lassan elöntötte a méreg. Elviselhetetlenül viszolygott a nevezett mágnás költőnő ömlengéseitől, s látszólag belemenekült Halász Józsi dicshimnusza elől a kezében tartott újság olvasásába.

Ám hirtelen felkapta a fejét, s rámeredt a versfaragó fiskálisra.

— *Józsi, igaz ez?* — kiáltotta elképedve és az újságra mutatott.

Halász Józsiban elakadt a szó.

— *Az áll itt* — folytatta komoly arccal Petőfi —, *hogy „fiatal költő barátunk, Halász József, annyira föllelkesült Hahn-Hahn, azaz magyarul: Kakas-Kakas Ida grófnő remekműveitől, hogy saját poémáit ezután Kappan-Kappan József névvel fogja megjelentetni".*

— *Ezek meg akarnak ölni* — hörögte halálsápadtan Halász Józsi. — *Ide azt az újságot, Sándor!*

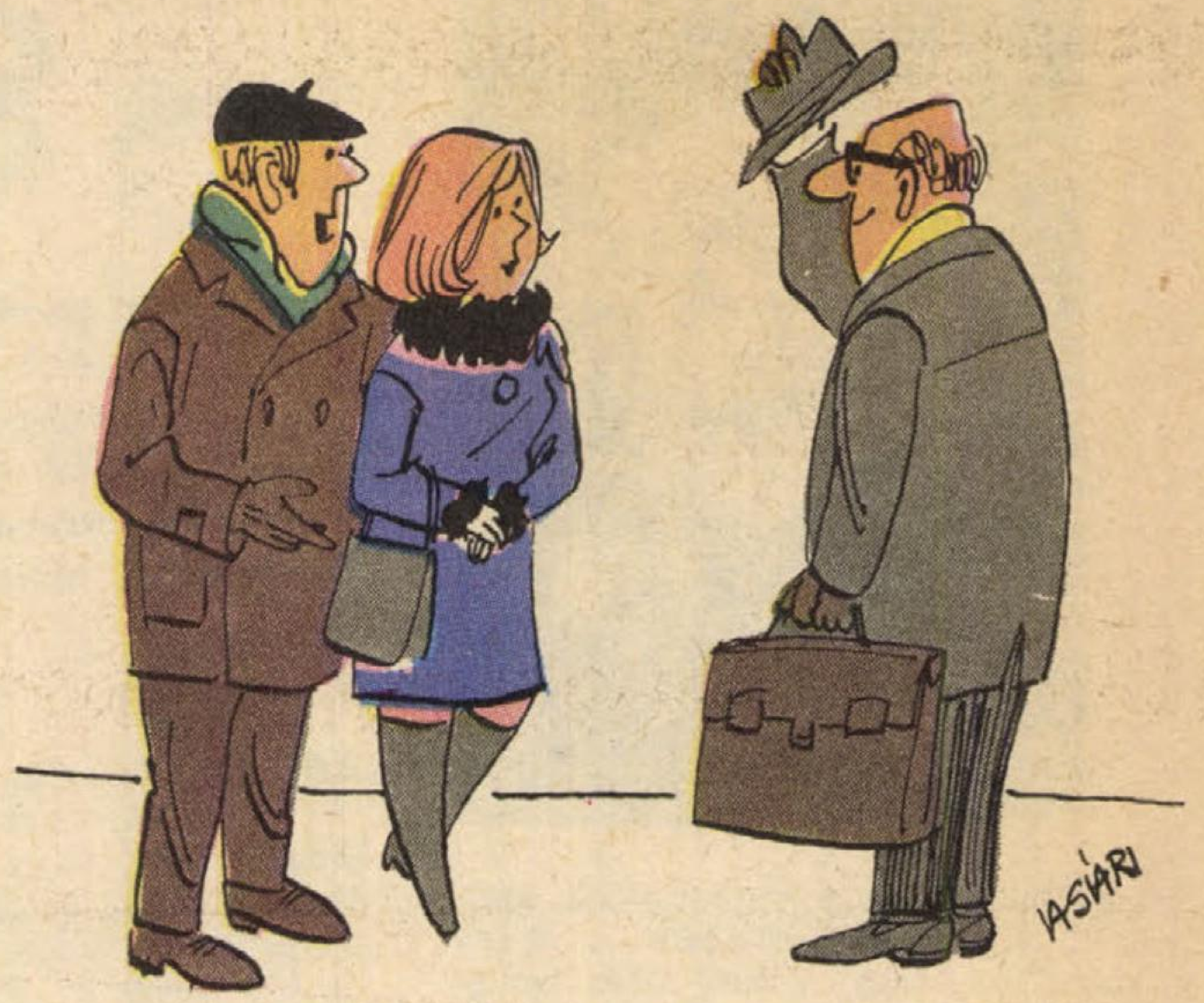
— *Azt nem, barátom* — rázta fejét Petőfi. — *Ilyen csodát nem mindennap és nem minden ember olvashat... Ezt elteszem magamnak emlékbe.*

S máris zsebregyűrte a Pilvax kávéházban található egyetlen példányt.

TÉLI JUTALOMÜDÜLÉS

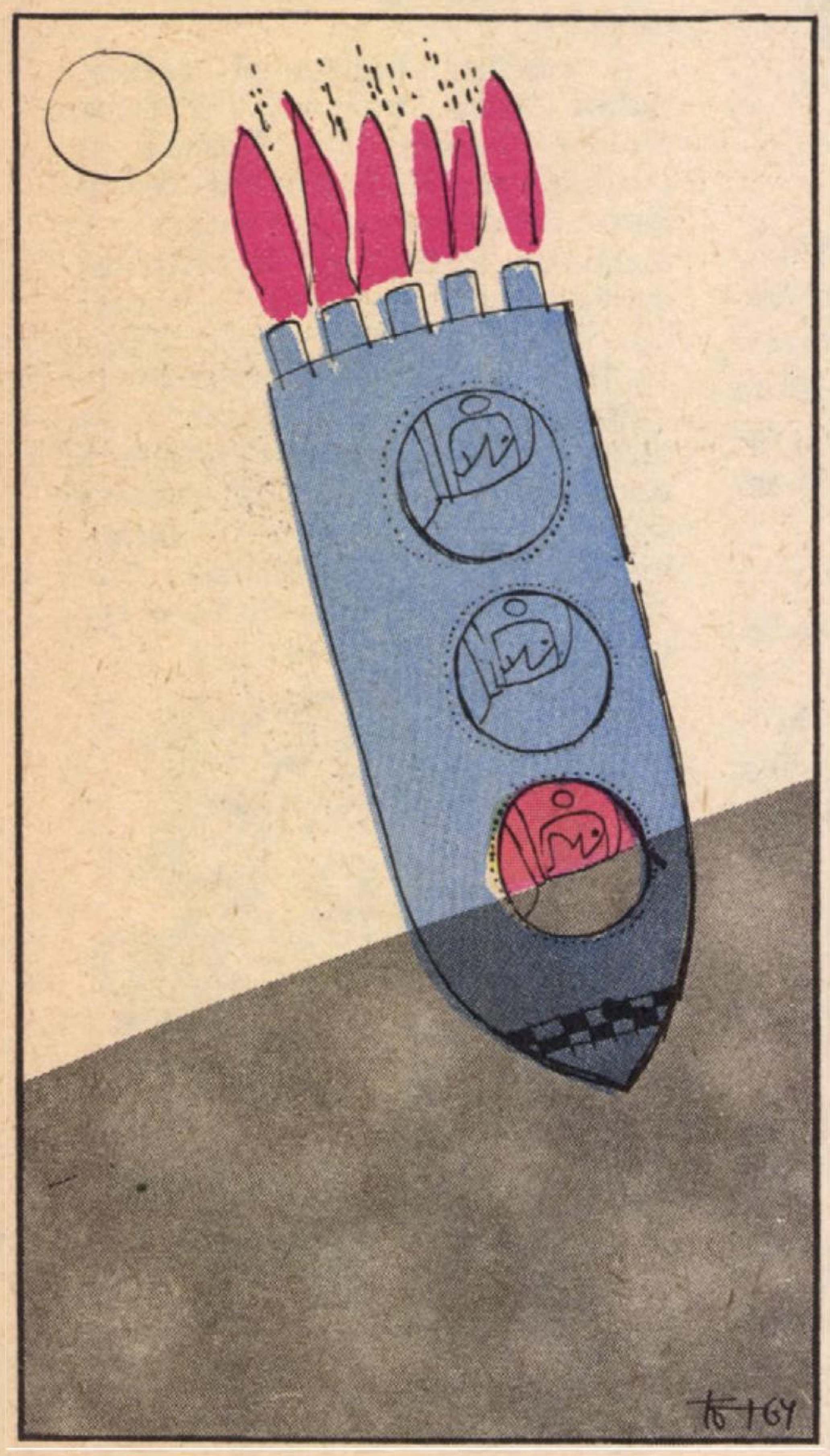

MAI NYELVEZET

– A feleség-féleségem...

VISSZATÉRÉS

– Kapitány úr, bejutottunk a Föld légkörébe! Ez már szmog!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Kunicer gondol egy merészet, s beül ebédelni egy osztályon felüli étterembe. Eléje teszik az étlapot.

— Micsoda? — hökken meg Kunicer az árakon. — Egy adag csirke itt 56,40? Meg vannak maguk őrülve?

— Miért kérem?

— Na hallja, egy ilyen értékes állatot levágni!

Matildkát, a titkárnők gyöngyét, becsöngeti a főnöke:

— Hívja fel Matild a Pótvacak Műveket, s tudja meg, hogy az igazgató, bizonyos Savanya kartárs, benn van-e már? De azért úgy csinálja, hogy az érdeklődés ne legyen feltűnő.

— Értem — mondja Matildka, s már tárcsáz is: — Halló, ott Pótvacak Művek?

— Igen — hangzik a drót tulsó végén.

— Talán a Savanya kartárs személyesen?

— Igen.

— Bocsánat, téves kapcsolás.

Az ötesztendős Pannit megkérdi a nénikéje:

— Mit szeretnél kapni karácsonyra?

— Babát.

— De milyen babát?

— Lehetőleg ikreket.

•

Mónika és rég nem látott egykori osztálytársa, Enikő, összetalálkoznak.

— No és hogy állsz szerelem dolgában? — kérdi Enikő.

— Ne is említsd! Oly boldogtalan vagyok, Enikő!

— Nincs senkid?

— Dehogy nincs!

— Talán nem szeret az illető?

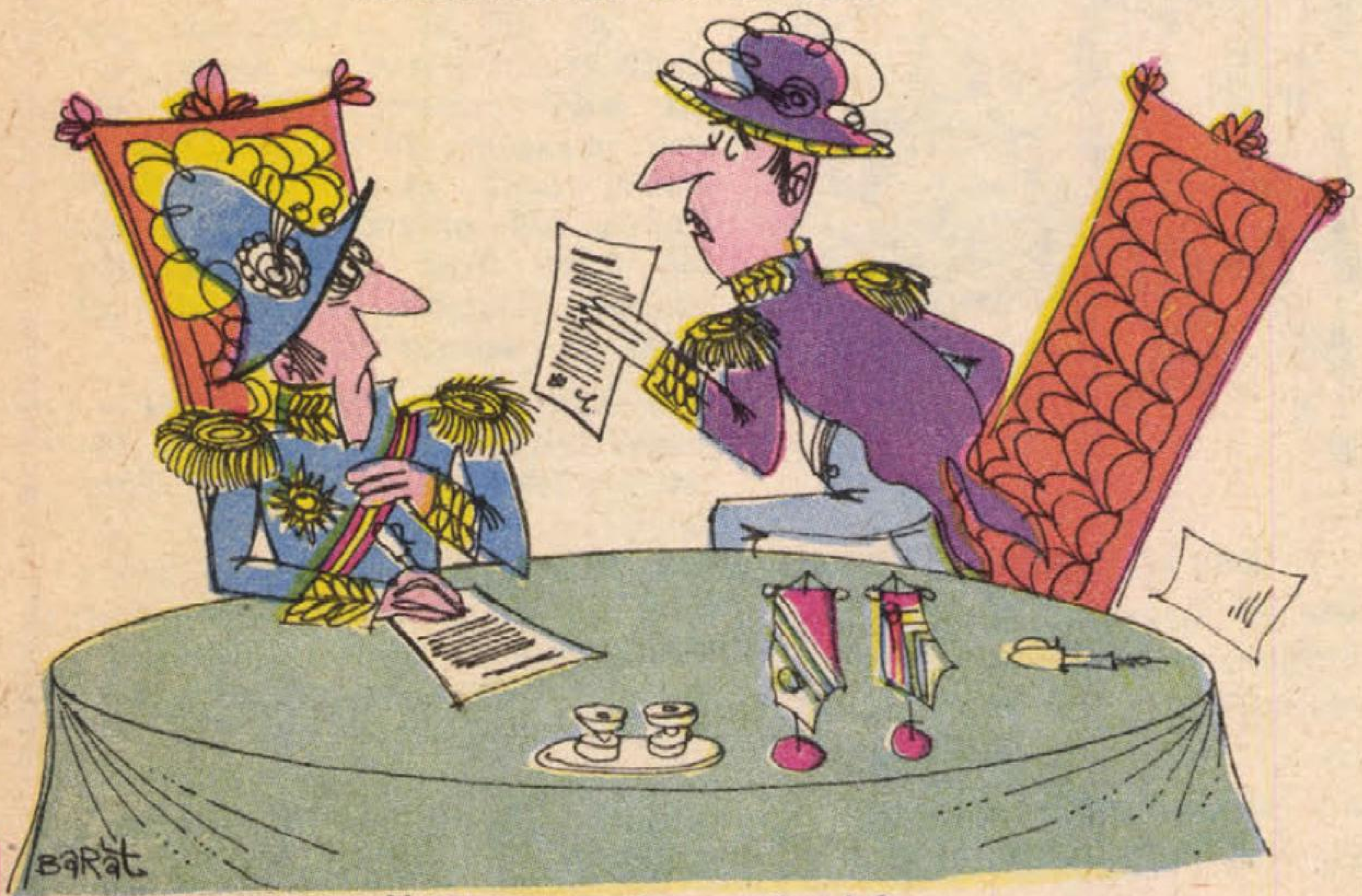
— Épp az a baj! Szeretek és engem is szeretnek.

— Akkor mi itt a hézag?

— Az, hogy engem egy gazdag igazgató szeret, én meg egy szegény egyetemistát szeretek.

HITELNYÚJTÁSI EGYEZMÉNY

– Nyitva van még a pénztár?

KIS KIRÁNDULÁS

– Jenő, ha ennyire unsz minket, minek jöttél velünk?

TÉLI NÁTHA

– Csak nem akarnak mind a heten beteg-állományba menni?...

SZERELEM

– És mondd, szereted a feleségedet?
– Nagyon. Már negyedszer halasztjuk el a válóperünket...

ÜGYES ELADÓ

– Itt a vége, hol a vége?

MAGYAROK A HOLDON

– Szívecském, főznél egy kávét?

KUTYANYELV A PESTI KÖZLEKEDÉSRŐL

1

Felvágós egy nép vagyunk, annyi szent! Azt olvasom mindenfelé a városban, a tájékoztatásunkra kiragasztott nyomtatványokon:

„A metróhoz csatlakozó felszíni tömegközlekedési viszonylatok"

Ez magyarul, valamint közérthetően így hangzik: a metróhoz csatlakozó villamosok, autóbuszok és trolibuszok. De amióta metrónk van, úgy látszik, már nem elég elegáns dolog villamost említeni, vagy autóbuszt. A velük való utazás, igaz, már régóta nem elegáns dolog.

Egy próbát tettem: odaléptem egy villamos-ellenőrhöz, aki a kilences villamos végállomásán tevékenykedett, s így szóltam hozzá:

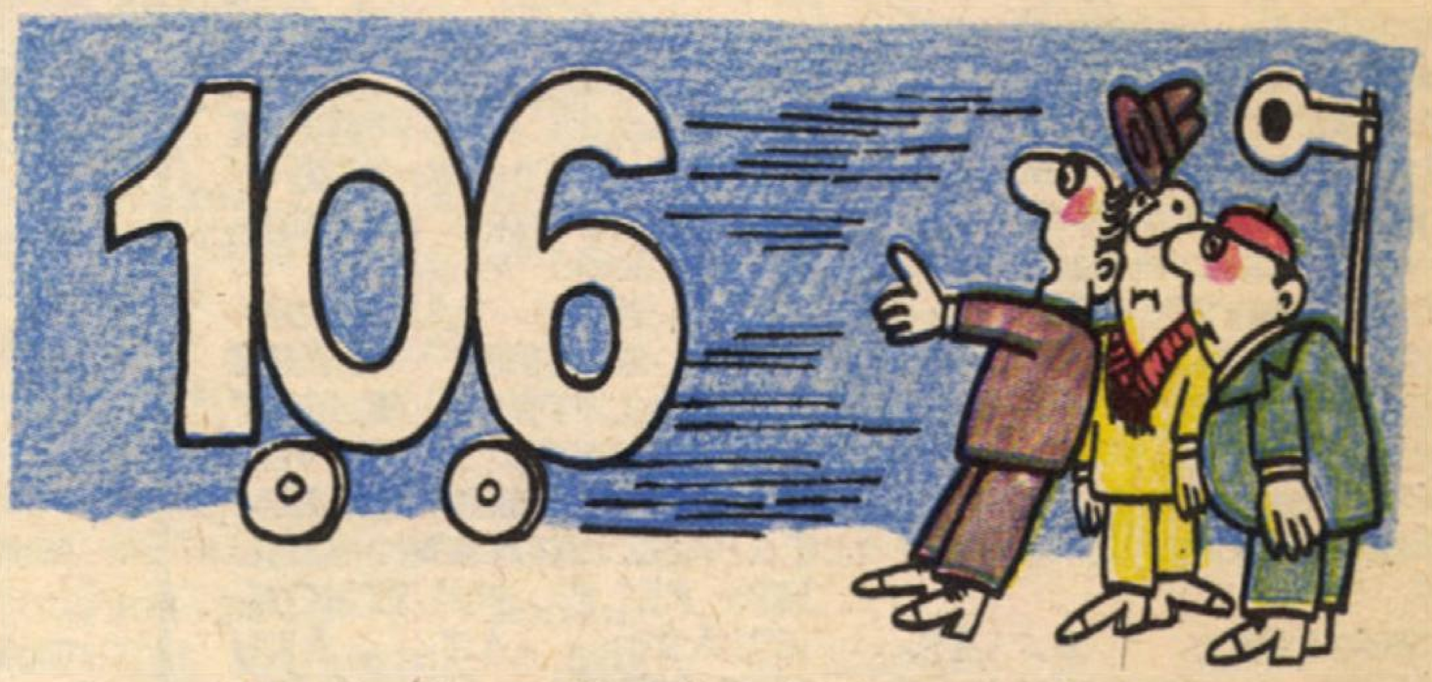
— Kérem szépen, milyen felszíni tömegközlekedési viszonylattal jutok el a Bosnyák térre?

Az ellenőr úgy nézett rám, mint egy őrült norvég tengerészkapitányra, aki hobbyból magyar szavakat tanult meg, anélkül, hogy az értelmüket is tudná, s azt a látszatot kelti, hogy folyékonyan beszél magyarul. Vagyis nem fogta fel, mit is tudakolok tőle. Pedig szabatosan, korszerűen fogalmaztam meg a kérdésemet.

Az ilyesféle tájékoztató szövegek, hivatalos fogalmazványok visznek engem a sírba. Oppardon! A felszín alatti tartós tartózkodásra kijelölt magánterületbe.

2

Mióta feltalálták az expresszvonatot, nem kunszt többé a közlekedés gyorsítása. Ma már a kerek világon mindenütt tudják, hogy ha egy megadott távolságon, két pont között csökkentik a megállóhelyek számát, a két pont között közlekedő jármű gyorsabban fogja megtenni az utat, mint előtte, amikor többször kellett megállnia.

Ezen elv alapján született meg az autóbuszközlekedésben is a „gyorsjárat" fogalma, például a 106-os autóbuszé, mely a 6-os vonalán közlekedik, kevesebb megállóval, mint a 6-os, ám a megállóinál is kevesebb logikával. Mivelhogy a gyorsjáratban a nagytestű, dupla szerelvények járnak, a kisebb, kevesebb utast befogadó autóbuszok pedig a sokmegállós, 6-os jelzésű busz feladatát látják el. Talán abból a téves gondolatból kiindulva, hogy a 6-os szám kisebb szám a 106-osnál, ezért a kisebb busz való a hatoshoz, a nagyobb busz a százhatoshoz.

A pesti autóbusz-gyorsjáratok feltalálója Nobel-díjat érdemel.

3

Az emberi lélektan szép esetével találkoztam a metró Batthyány téri állomásán. Ott, ahol felfelé a térre, a második fokozatban, egy rövid mozgólépcső visz fel, s mellette egy egészen közönséges lépcső is vezet felfelé. Azt láttam ott, hogy a mozgólépcső félig üresen halad, miközben a felfelé igyekvők, láthatóan igen elégedetten a tapasztaltakkal, lépegettek felfelé *a valódi lépcsőn*, a mozgólépcső mellett. Az emberek kedvüket lelték abban, hogy hagyományosan közlekedjenek, miközben működik mellettük a mozgólépcső. Volt ebben a magatartásban könnyed hányavetiség, fölényes póz és elegancia: van mozgólépcsőm, majd megyek rajta, ha kedvem tartja. Most éppen arra van kedvem, hogy lépcsőn menjek, a magam lábán.

Így mulat egy magyar utas!

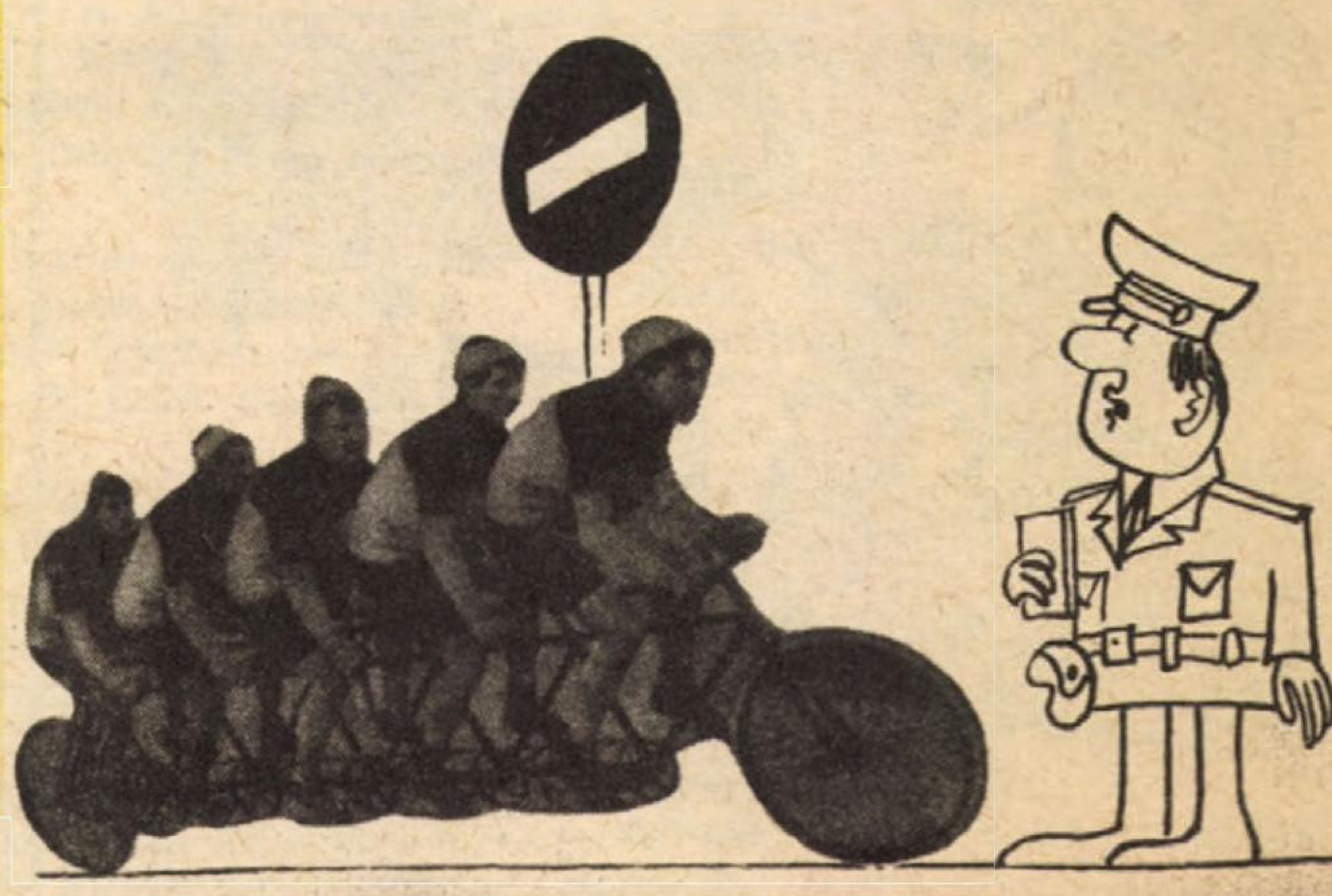
Somogyi Pál

ÚJ SZOBATÁRS

– És az egész évi szabadságom bent maradt a vállalatnál...

SZABÁLYSÉRTÉS

– Ötször 100 forint helyszíni bírságot fizetnek!

JUBILEUM

A férfi, aki benyitott az üzletbe, sötét ünneplőt viselt. A pultnál ünnepélyes hangon megkérdezte:

— Beszélhetnék a tisztelt üzletvezető úrral?

— Lajos, téged keresnek! — szólt hátra unottan az eladó, mire egy piros képű, enyhén pocakosodó férfi gurult előre a raktárhelyiségből.

— Parancsoljon! Miben lehetek szolgálatára? — kérdezte nagyon udvariasan. Az ünneplőbe öltözött férfi félszegen meghajolt:

— Gondolom, tetszik rám emlékezni...

— Természetesen. Mi már régi ismerősök vagyunk. Nos, ma mi a probléma?

— Alig két esztendeje, hogy először léptem be vevőként az ön vezetése alatt álló üzletbe. S ezen idő alatt mennyi súlycsonkítás, minőségi panasz, udvariatlanság, túlszámlázás jutott itt osztályrészemül! Minden egyes alkalommal beírtam észrevételeimet a panaszkönyvbe, s önök — kötelességük szerint — minden alkalommal ízléses borítékba zárt levélben válaszoltak a panaszomra ilyesféle szöveggel:

TISZTELT VÁSÁRLÓNK! ÉSZREVÉTELÉT TELJESEN JOGOSNAK TARTJUK. A MULASZTÁST ELKÖVETŐ DOLGOZÓNKAT A LEGSZIGORÚBB FIGYELMEZTETÉSBEN RÉSZESÍTETTÜK ÉS INTÉZKEDTÜNK, HOGY EHHEZ HASONLÓ ESET TÖBBÉ NE FORDULHASSON ELŐ.

KÉRJÜK TISZTELT VÁSÁRLÓNKAT, HOGY A JÖVŐBEN IS KERESSE FEL ÜZLETÜNKET.

A mai napig pontosan 125 hasonló tartalmú levelet kézbesített nekem a posta és én mindig komolyan vettem azt a kérést, hogy „a jövőben is keresse fel üzletünket". Sajnos, mindig minden maradt a régiben. Elnézést kért az üzletvezető, vagy a központ és aztán marad minden a régiben. Ezt szerettem volna elmondani jubiláris 125. levelük kézhezvétele után — mondta szelid mosolylyal a sötétruhás férfi.

Az üzletvezető ábrándosan nézett maga elé:

— Istenkém, hogy repül az idő! Már két év telt el azóta, hogy először reklamált? Mintha ma lett volna. Az első panaszkönyvi bejegyzése idején még nőtlen voltam, ma már boldog házas vagyok és van egy tízhónapos kislányom.

— Gratulálok.

— Köszönöm szépen.

— Ma a jubileum alkalmából, szívesen írnék be néhány sort a panaszkönyvükbe.

— Parancsoljon, itt a golyóstollam. Tessék beírni, aztán tegye el. Százhuszonöt reklamáció után minden kedves vevőnknek jár egy ajándék golyóstoll.

— Ezt nevezem figyelmességnek.

Gondosan elhelyezte az indigót a panaszkönyvben, aztán szép, olvasható betűkkel leírta:

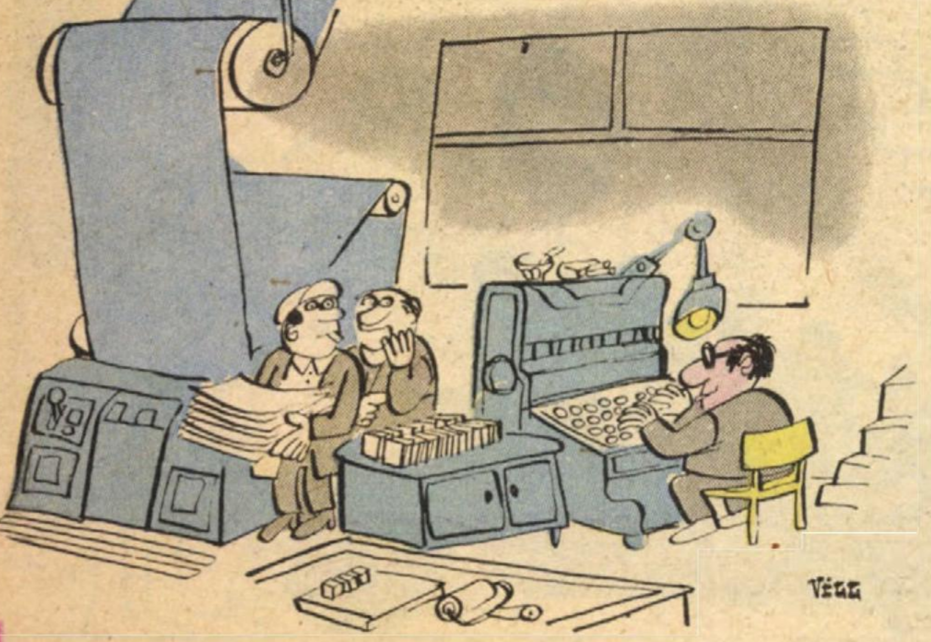
MA NEM VÁSÁROLTAM SEMMIT EBBEN AZ ÜZLETBEN. EZÉRT MINDENNEL MEG VAGYOK ELÉGEDVE. NEM TAPASZTALTAM SEMMI FÉLE SÚLYCSONKÍTÁST. AZ ÁRU MINŐSÉGE KIFOGÁSTALAN. A KISZOLGÁLÁS GYORS ÉS UDVARIAS. BRÁVÓ! EZ IGEN!

Az üzletvezető szórakozottan elolvasta a bejegyzést, aztán elismételte a megszokott szöveget:

— Addig is, amíg a 126. géppel írt hivatalos válaszunkat megkapja, személyesen kérek elnézést. Igérem, ilyesmi a mi üzletünkben többé nem fog előfordulni...!

Galambos Szilveszter

BEFUTOTT ÍRÓ

– Figyeled, egyből a szedőgépbe írja a regényét...

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:

Hogyan értelmezik az aktív pihenést?

Balázs-Piri Balázs:

– Ezen még gondolkodnom kell...

Hegedűs István:

– Ha a várostervező kirándulás közben megnézi, hogy mit lehet majd szanálni...

Dallos Jenő:

– Ha így törjük a diót...

Vasvári Anna:

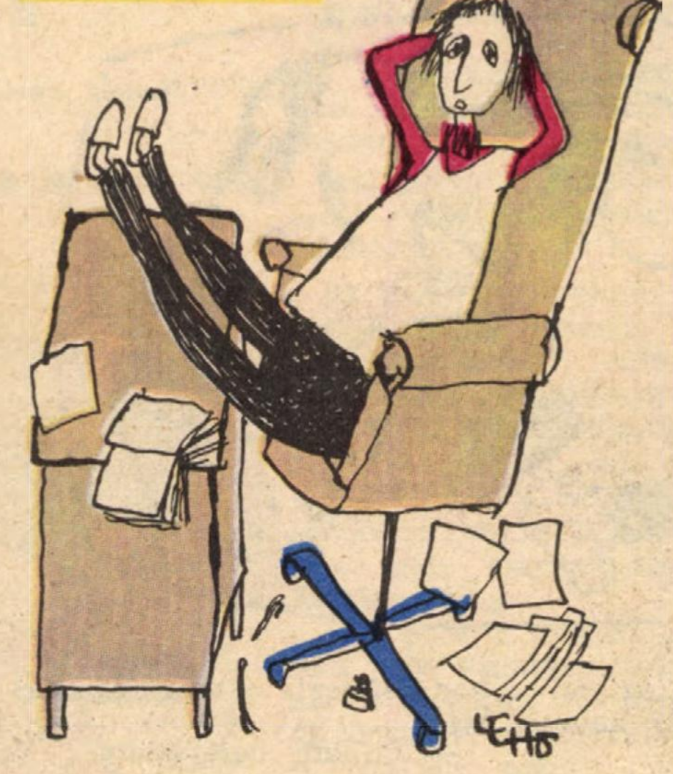
– Kocogás közben bevásárolni...

Várnai György:

– Legalkalmasabb akt ív pihenés a sport.

Lehoczky István:

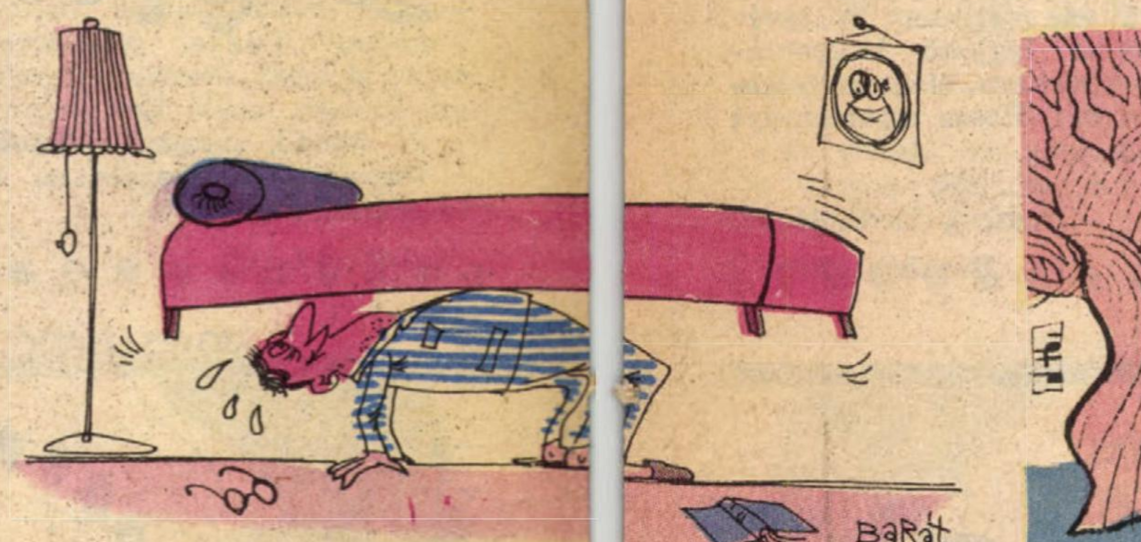
– Mit jelent az a szó, hogy aktív?

Takács Imre:

– Munkaidő alatt pihenhetünk a legaktívabban!

Barát József:

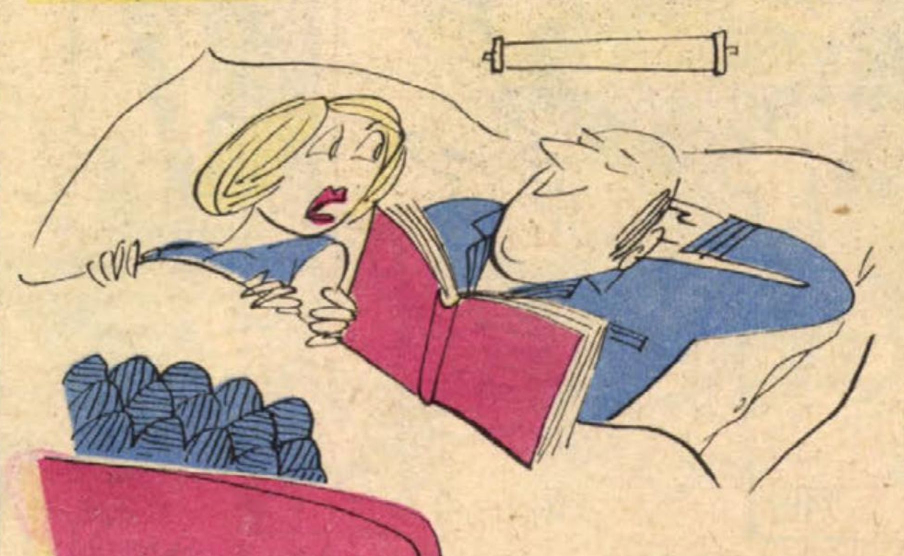
– Ez az én értelm ezésem.

Fülöp György:

– Az egész heti vicctermelés után csináljon az ember valami könnyebbet.

Erdei Sándor:

– Így!

Sajdik Ferenc:

– Mindig a munkáró l álmodom!

Brenner György:

– Szabad időnkben tanuljunk közlekedni...

Mucurka bácsi

Mucurka bácsi a jobb kapufa mellett térdelt a gépével. Mucurka bácsi mindig a jobb kapufa mellett térdelt a gépével. Sőt, 1897-ben az történt, hogy Mucurka bácsi már évek óta ott térdelt a gépével, míg végül melléje tűztek egy jobb kapufát, és így kezdődött a magyar futball. Mucurka bácsi térde kérges lett, mint a sivatag kétpúpú hajójáé, amelyet alkonyatkor fohászkodni térdeltet maga mellé a hithű muzulmán. Mucurka bácsi egyébként a hosszú évek során a derék tevék más tiszteletreméltó tulajdonságait is magára öltötte. Szívós lett és vízhatlan, türelmes és napálló. Kibírta a természet és a labdarúgók minden szeszélyét, az égiháború és a szurkolók minden tombolását. Jég esett, Mucurka bácsi csak térdelt, sörösüveg hullott, Mucurka bácsi csak térdelt, mert Mucurka bácsi mindent elviselt.

Csak a rossz futballt nem viselte el.

Térdelt a jobb kapufa mellett, szürke alkonyat, szürke köd, szürke játék. Szürke játékosok ődöngtek, még az arcuk is szürke volt az unalomtól, és eszük ágába sem jutott, hogy megcélozzák a szürke kaput a szürke lasztival. Mucurka bácsi térdelt és dühöngött.

— Hé, macskajancsi! — ordított rá végül a szemközt játszó csapat egyébként jónevű középcsatárára. — Gyere már egy kicsit közelebb!

— Mi van? — üvöltött vissza a masszív gyerek a pálya közepéről.

— Gyere egy kicsit közelebb! Így nem tudlak kiexponálni!

— Hagyjon békén — mondta a középcsatár mérgesen. — Mit szórakozik itt az emberrel? A meccsre jön szórakozni? Menjen a bolhacirkuszba, ha szórakozni akar.

Mucurka bácsi most a Slózira gondolt, aki sosem küldte őt a bolhacirkuszba, viszont mindig egészen közel jött a karika lábával, sőt, még a bajuszát is barátságosan billegette a kamera felé. A Bohócra gondolt, aki a legfickósabb lasztikat is kikotorta a felső sarokból és közben még homorított is Mucurka bácsi kedvéért. Az Öregre gondolt, aki minden meccsen lőtt legalább egy dugót a bal oldalról is, direkt Mucurka bácsi tiszteletére. Öcsire gondolt, aki minden gól után odaüvöltötte neki, na fater, este befizetem a mamuskákhoz, és csak aztán galoppozott vissza boldogan a középkezdéshez. A Cucura gondolt, a Púposra, Kockára, Sancira, Tüskére, Csámira, Bambára, a Doktorra, Ábelra, Csikarra, a Pitykére...

— Az ördögbe is — dünnyögte Mucurka bácsi —, azelőtt valahogy többet lehetett becézni a gyerekeket. A fene tudja, hogy van ez...

— Megfagytam! — ordította később Hapsinak, a szeplős laboráns gyereknek. — Olyan kicsire fagytam, hogy fel sem értem a kilincset. Az ajtó alatt jöttem be.

Hapsi vigyorgott a szeplőivel, ügyesen felboncolta Mucurka bácsi gépét és kioperálta belőle a filmszalagot.

— Hagyd a csudába — morgott Mucurka bácsi. — Úgysincs rajta semmi. Nem foci ez, Hapsikám.

Beült a fotelba és a fűtőtestre nyújtotta a lábát. Matyira gondolt, aztán Tunyára, Bözsére, a Tanár úrra, Mari nénire, Prakkerra, a Birkára, Csontira, Csusztira, a Gazellára, Spécire, Csibire, a Krónira, Pubira, Pepire, Pupura... talán el is aludt egy pár percre.

— Mester, én olajra léptem — szólt egy idő után Hapsi. — Két perc múlva leszedheti a képeit a szárítóról. Oltáriak.

Mucurka bácsi kicsikét kótyagosan támolygott ki a laborba. Valamit nem értett. A meleg kartonpapír és a sült emulzió szagát érezte. Felhajtotta a ned-

ves vásznat, fényes másolatok pattogtak le a fémlapról. Kezébe vette az elsőt. A másodikat. A harmadikat. Kapkodni kezdett, végül úgy hajigálta a friss fotókat, mint egy bűvész a kártyát.

Hidegkúti fejelt előre vetődve... Deák ollózott hátraszaltóval... Kocsis teleszkópnyaka nyúlt irdatlan magasba... Szabó Tóni repült balettmozdulattal... Sándor rágta át magát a védelem betonfalán a legyűrt fuszeklival... Suttyó... Jegenye... Lapaj... Potyszem... Zaki... Dudus... Misa... Jóságos ég, mi történt itt? Miféle mérkőzést fotózott ő ma délután? Egy pillanatra elszorult a torka, a feje lüktetett. Miféle erők működtek? Lehet, hogy ha az ember nagyon erősen vágyakozik valami után, az a valami végül a fényérzékeny felületen is megjelenhet? Az ember talán a nosztalgiáját is ráexponálhatja a filmszalagra? Aztán hirtelen felnevetett, talán meg is könnyebbült egy kicsit. Ó, persze, persze, Hapsi. A szeplős, kaján és drága csibész. Előszedte a régi tekercseket, hogy becsapja, megtréfálja... hogy kedveskedjék neki.

— Ide hallgass — mondta Mucurka bácsi másnap reggel a srácnak. — Nem fogod elhinni, mi történt. Tegnap a meccsen elfelejtettem levenni a sapkát a lencséről. Csak exponáltam, exponáltam, de egy mákszemnyi fény sem került a tekercsre. Most szólj.

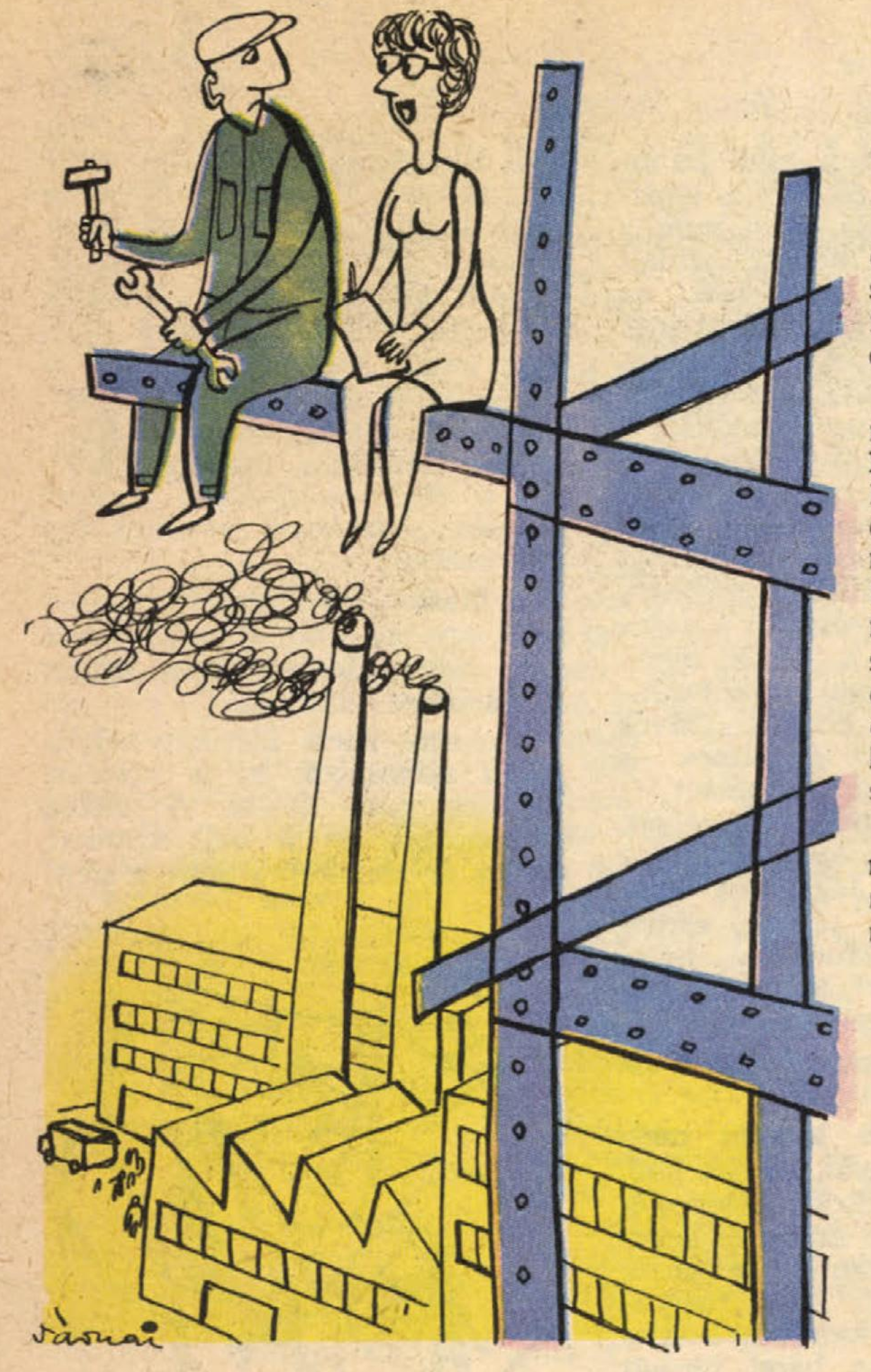
Hapsi fura kis grimaszt vágott.

— Istenkém — mondta. — Emberek vagyunk.

És vigyorgott mind a tízezer szeplője.

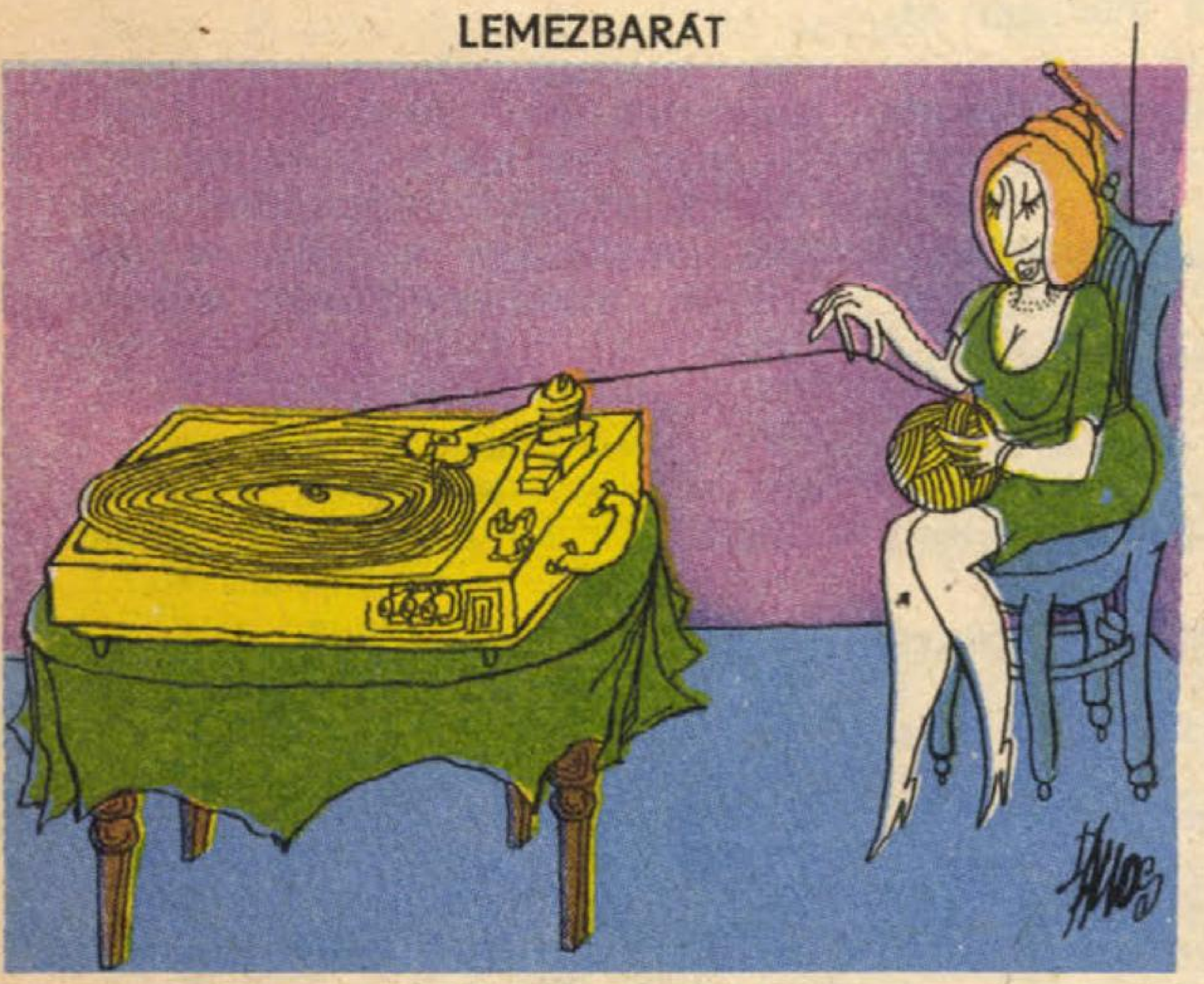
Peterdi Pál

IDEÁLIS HELYSZÍN

– Az üzemi pszichológus vagyok. Szeretnék elbeszélgetni magával.

LEMEZBARÁT

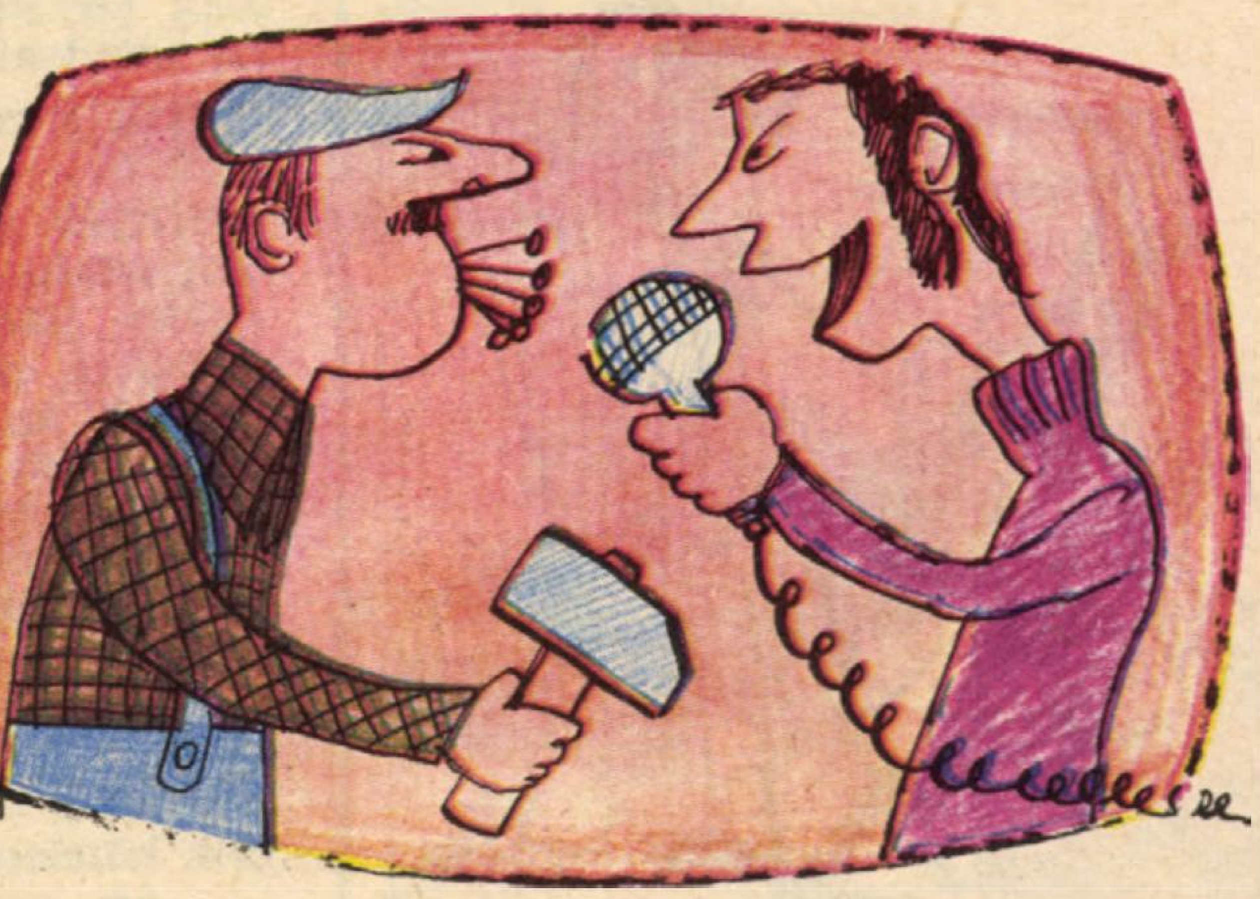
MANUIL SZEMJONOV:

TÉVÉ RIPORTEREK

Egy idő óta azon töprengek: miért foglalok el ilyen szerény helyet az életben? Pedig milyen nagyszerű lehetőségek vannak a felemelkedésre! Itt van például a tévé képernyője.

A napokban egy építkezésről szóló adást néztem végig. Először — az illendőség íratlan szabályai szerint — óriási emelődarukat mutattak a kamerák, aztán leendő lakások befejezetlen dobozait, majd négy fal között az adás hőseit. Premier planban láttunk egy embert: mikrofonnal és egy áccsal. Az ács kezében kalapács, szájában néhány szál szög.

A mikrofonos ember szólalt meg először, neki volt könnyebb a helyzete, ő csak egy mikrofont harapdált.

— Mondja, elvtárs, az ott a kezében, ugye az egy kalapács?

— Kalapács — felelte az ács.

— És a szájában?

— Szögek.

Teljesen tisztán, érthetően válaszolt, egy pillanatig sem lehetett kétséges: megtanulta, hogy különféle oda nem való dolgokat raktározzon a szájában, tévériport közben. Mint Demoszthenész.

— És ezeket a szögeket ugyebár be fogja verni?

— Igen, ha van szög, már miért ne verné be az ember? Érdekes, tartalmas beszélgetés tanúja volt a világ. És mikor végetért, a bemondó bejelentette: „A riporter Iksz Ipszilon volt."

Ezt az Iksz Ipszilont ismertem. Azelőtt a kamerák kábeleit cipelte. Most riporter. Tehát felnőtt a feladathoz.

Más alkalommal beszélgetést közvetítettek egy messzi útról hazatért tengerésszel. Rokonszenves lány szorongatta a mikrofont.

— Nyikolaj Ivanovics, oszsza meg velünk élményeit — fordult a lány a tengerészhez. — A nézők érdeklődéssel várják a világlátott ember elbeszélését. Mindenekelőtt arról szeretnénk hallani: mikor lett tengerész? Ugye akkor, amikor befejezte a tengerésziskolát?

— Amikor befejeztem.

— Nagyon érdekes! És akkor kezdett hajózni.

— Kezdtem hajózni.

— Nagyon érdekes! És már tíz éve kapitány?

— És már tíz éve.

— Hát ez valóban nagyon érdekes! És most mondja el nekünk, hogyan mentette meg azt a japán halászhajót? Ugye a kormánykereke tört ketté?

— Igen, tört ketté.

— És elvitte a víz?

— El. A víz.

— Maga pedig kivontatta a hajót a kikötőbe?

— Ki... Vontattam.

— Fantasztikus! Ime, kedves tévénézők, a tengeri utak romantikája. Köszönjük, Nyikolaj Ivanovics! Lám, ön nemcsak bátor tengerész, de kiváló elbeszélő is.

A lány szintén ismerős volt. Korábban ő rakta a fellépő énekesek elé a mikrofont. Azóta kitanították riporternek.

Néhány ilyen tévéadás után arra a következtetésre jutottam, hogy a riporter mestersége két elvre épül: 1. csak olyan dolgokról kell beszélnie, amelyeket a tévénéző maga is lát, vagy amelyekben maga is eligazodik; 2. a tengerésszel (áccsal, bálnavadásszal, fogkefekészítővel stb.) beszélgetve nem is annyira hallgatnia, mint inkább beszélnie vagy gügyögnie kell. És akkor semmiféle fennakadás nem lesz az adásban.

Alighogy ezeket az elveket megfogalmaztam, ebédelni hívtak a konyhába. Az asztalnál a feleségemhez fordultam.

— Mondd, drágám, ugye a bal kezedben van a tányér, a jobb kezedben pedig a merőkanál?

— Kitaláltad.

— Most pedig a tányéromba teszed a levest?

— A tányérodba teszem a levest.

— És mondd: ezt a levest egyszerűen te csak úgy nevezed, hogy leves?

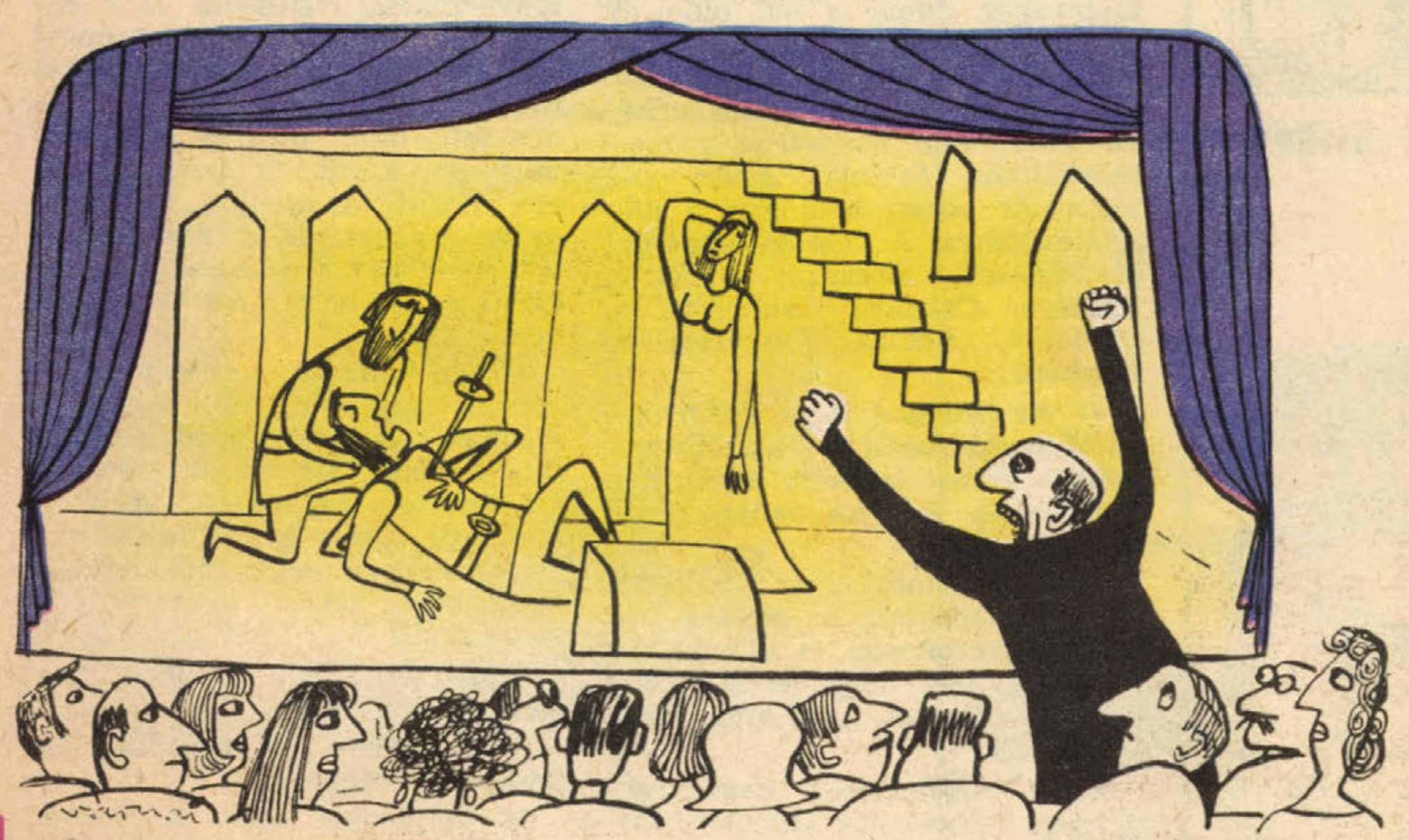
— Igen, egyszerűen csak úgy. De minek nevezzelek téged, te szerencsétlen?!

Nem értett meg! Pedig ez volt első riporteri próbálkozásom és szerintem a tévégyakorlat legjobb hagyományait követtem. Nem is velem volt a baj. Rossz riportalanyt fogtam ki!

Oroszból fordította:

Barabás Péter

VÉRBELI FUTBALLSZURKOLÓ

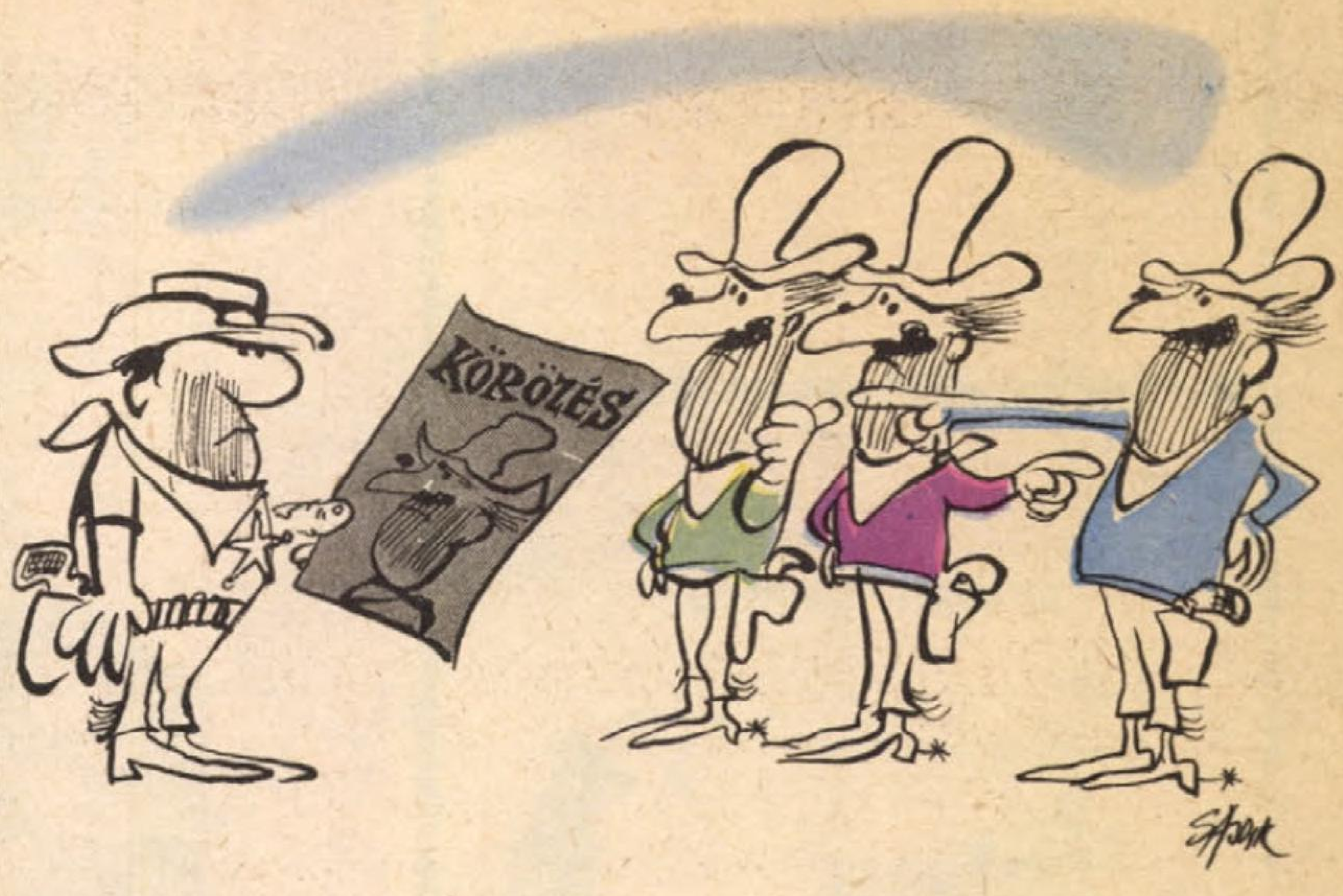
– Mit szimulálsz, te csibész?!

TÉVÉJAVÍTÁS

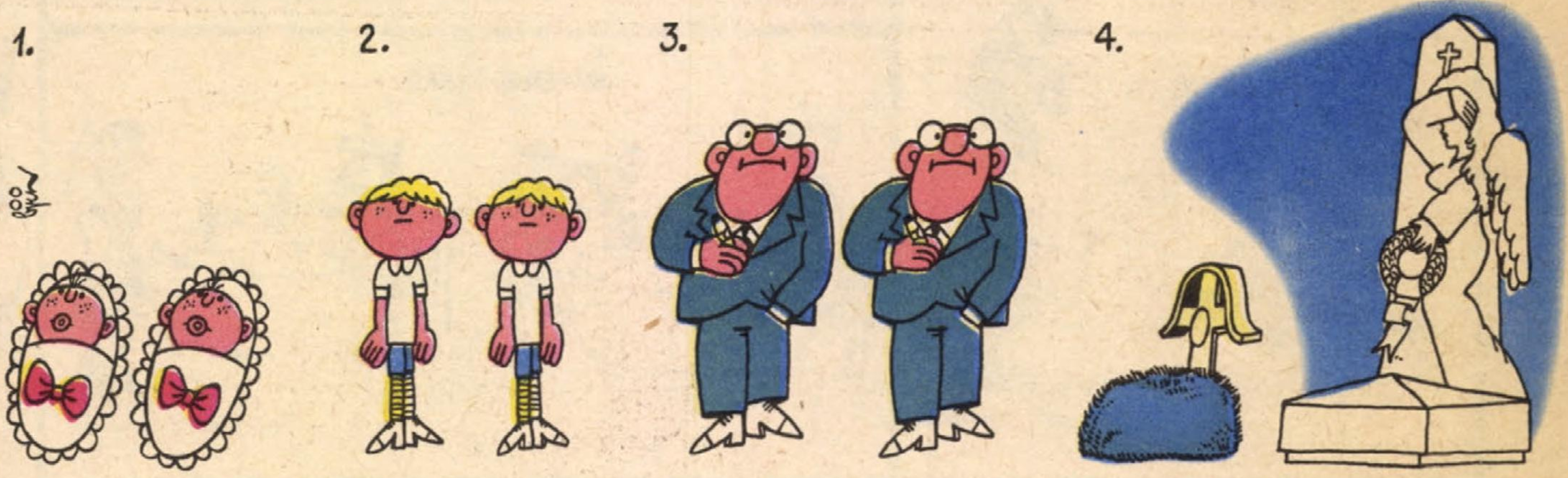
– Rájöttem a hibára! Nem volt bekapcsolva a konnektorba...

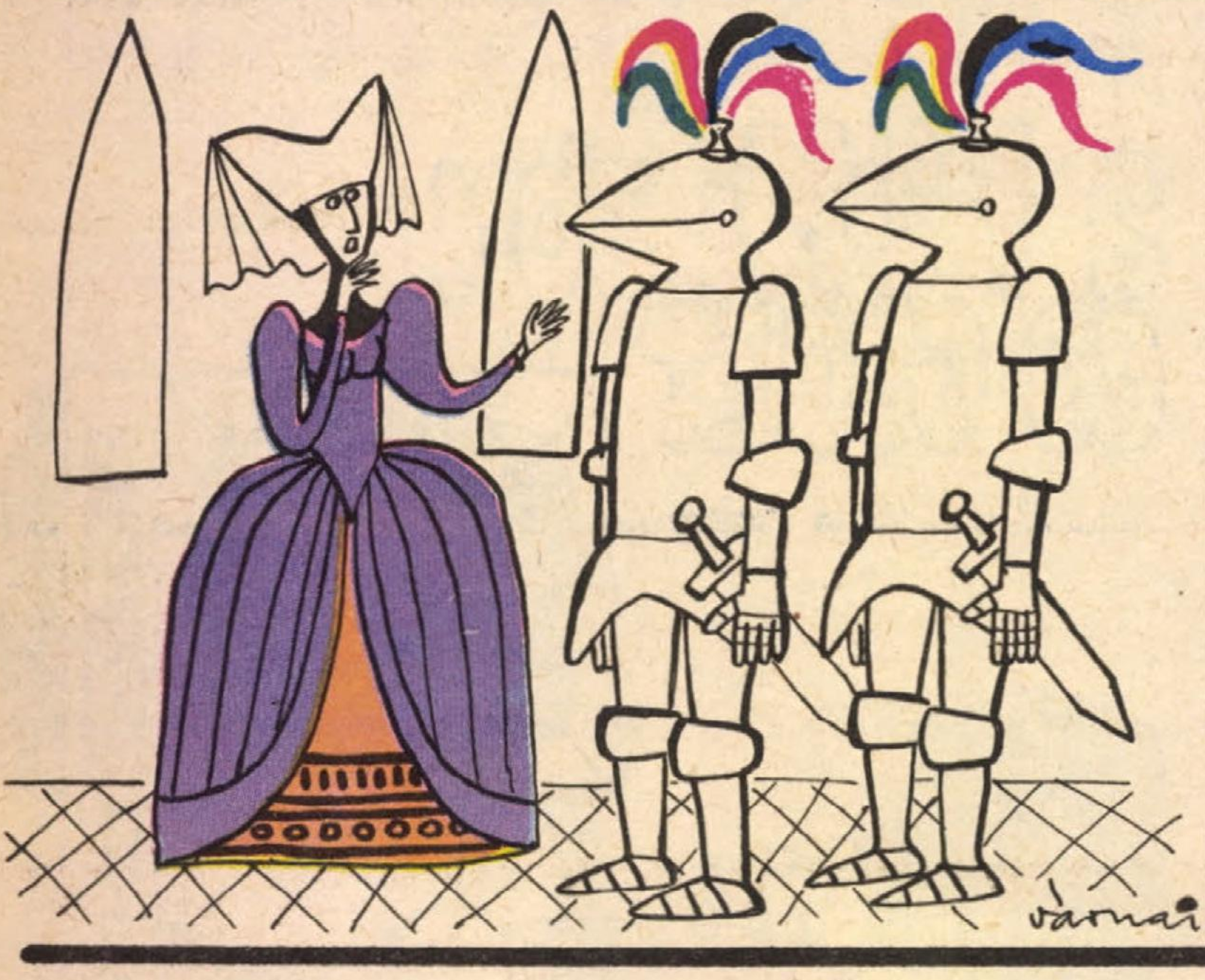

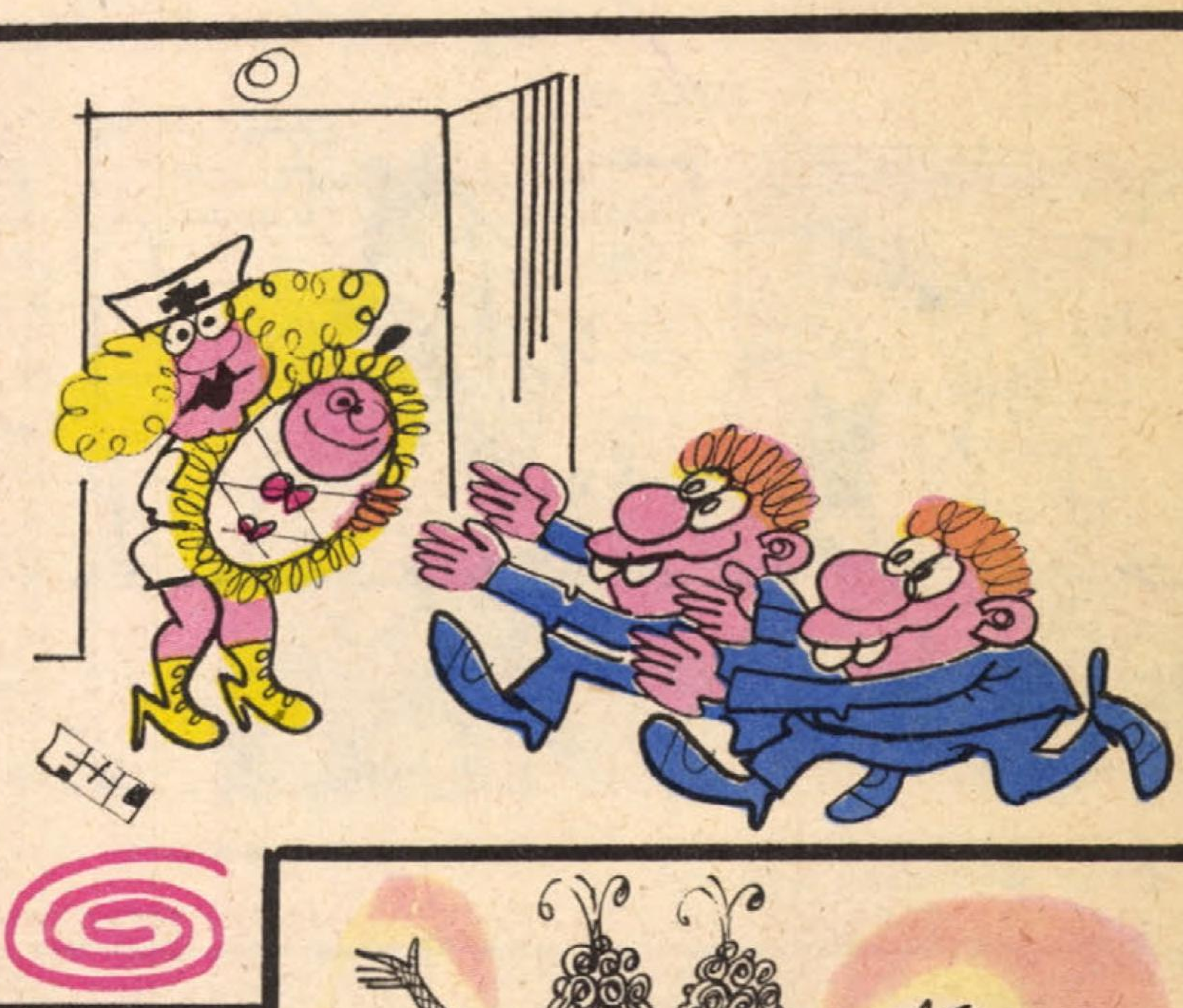

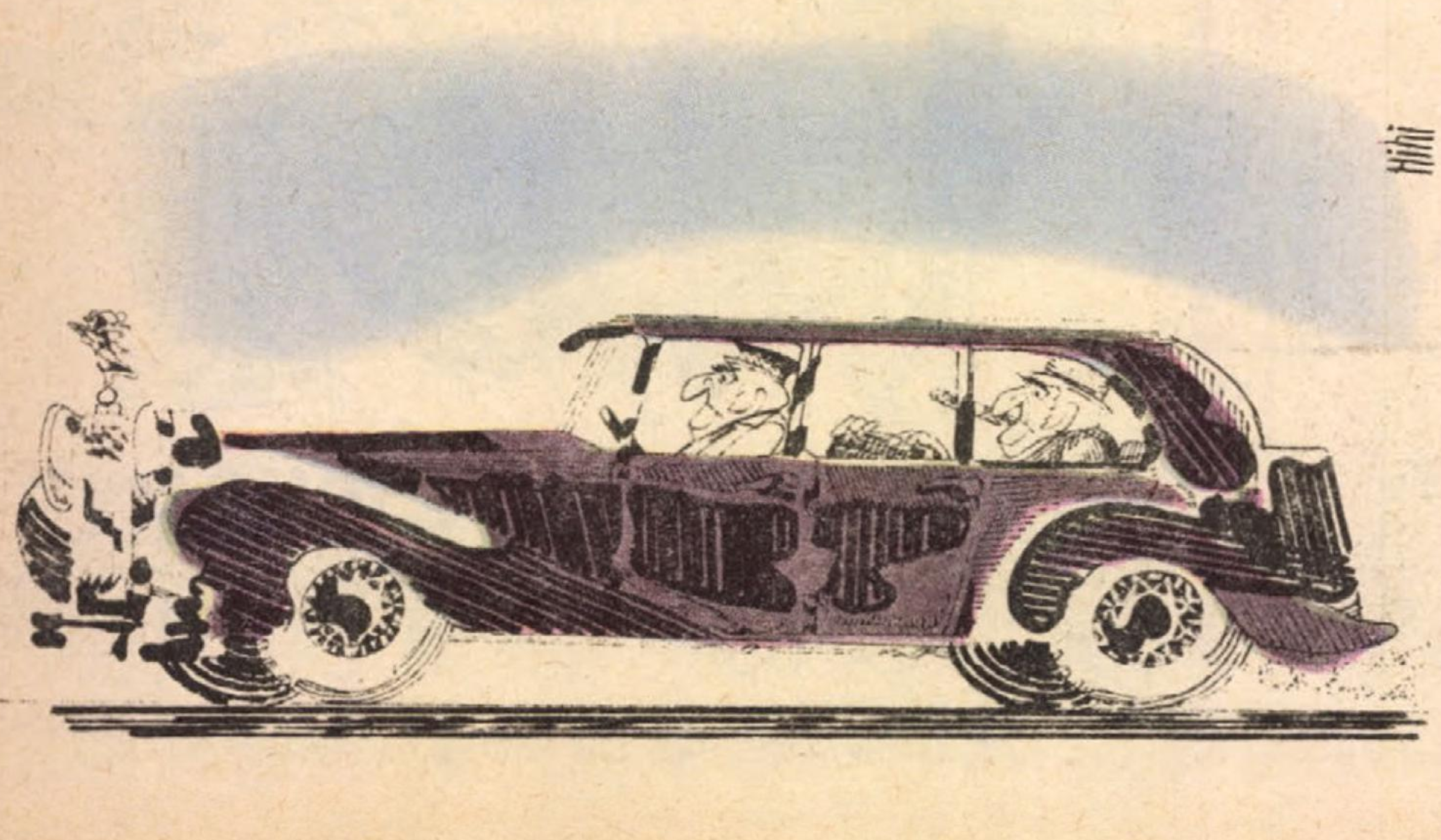
IKREK

DALLOS
SAJDIK
BALÁZS-PIRI
VÁRNAI
FÜLÖP
HEGEDŰS
BRENNER

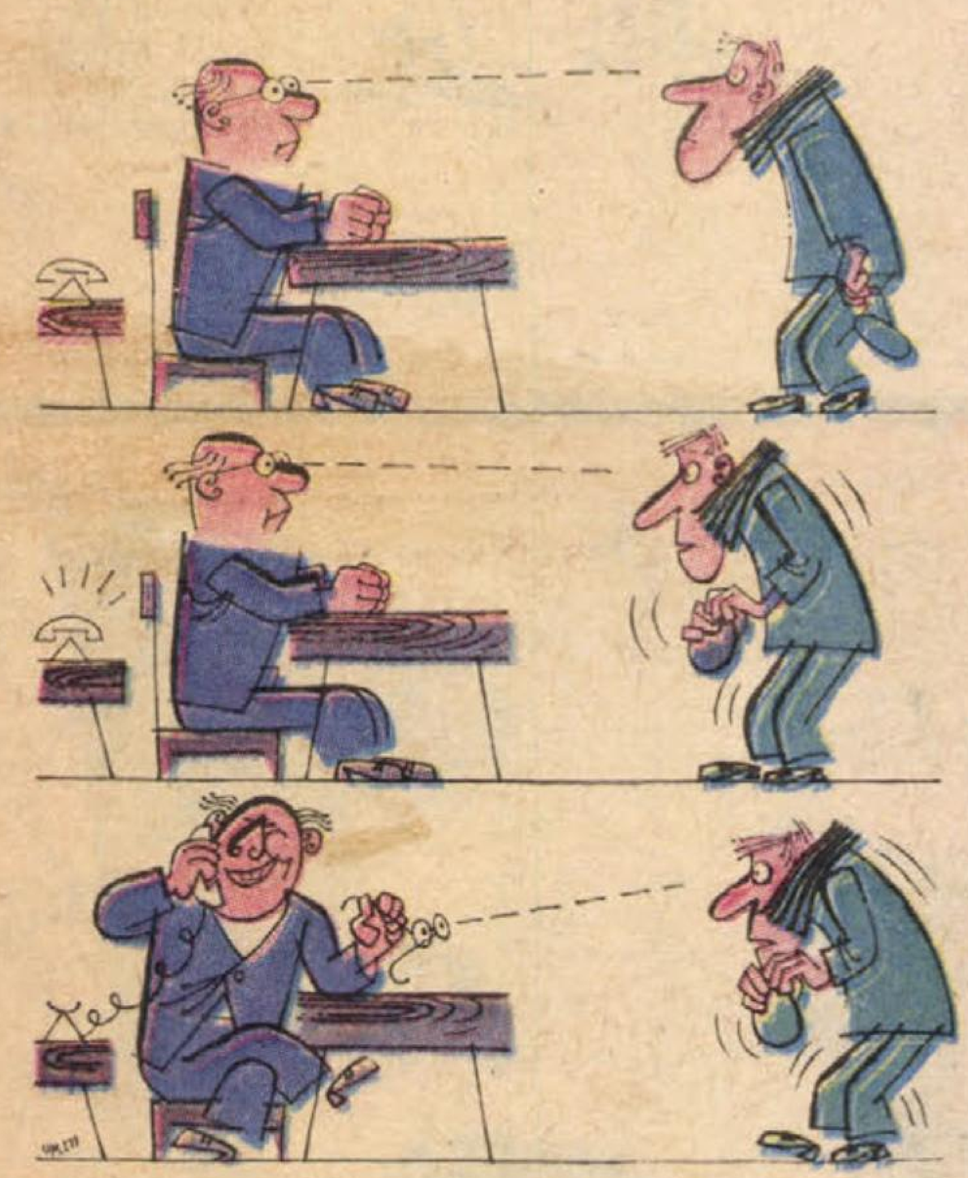

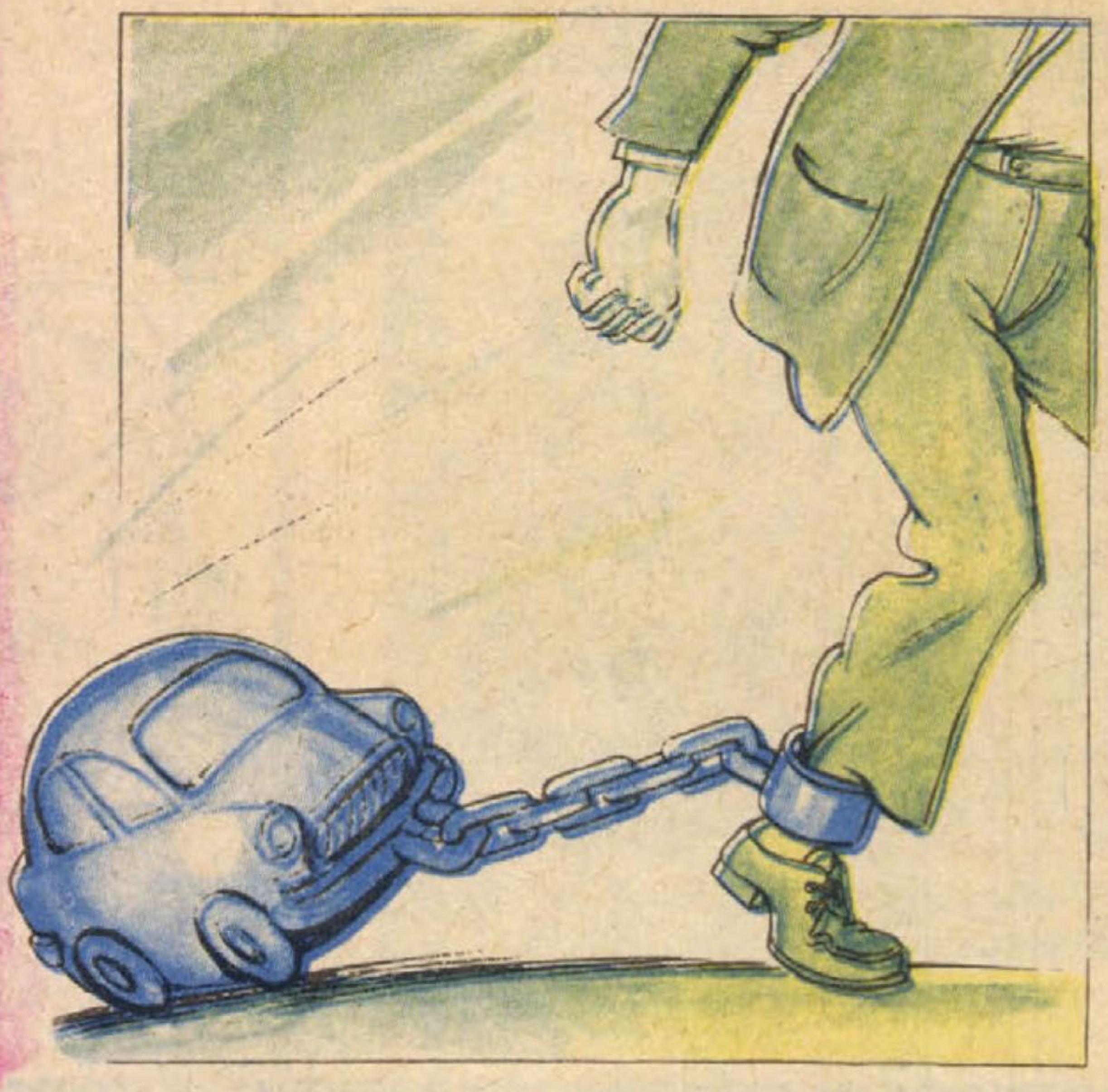
IMPORT HUMOR

SZUGGESZTÍV FŐNÖK

(„Dadzis", Tallinn)

RABLÁNC

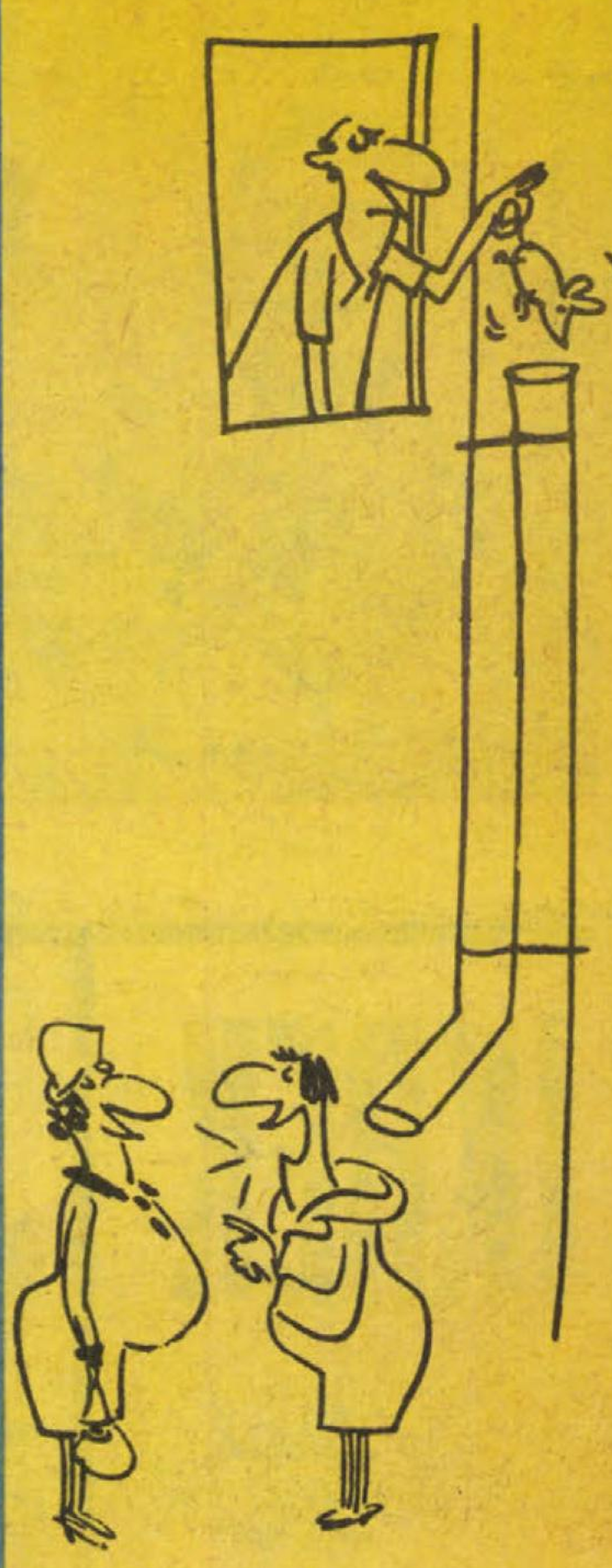
(„Krokodil", Moszkva)

EGYENJOGÚSÁG

(„Punch", London)

LELEMÉNYES FÉRFI

(„Palante", Havanna)

ZSAROLÁS

– Figyelmeztetem, mennél tovább kell itt várnom az ügyintézésre, annál több náthabacilust terjesztek!

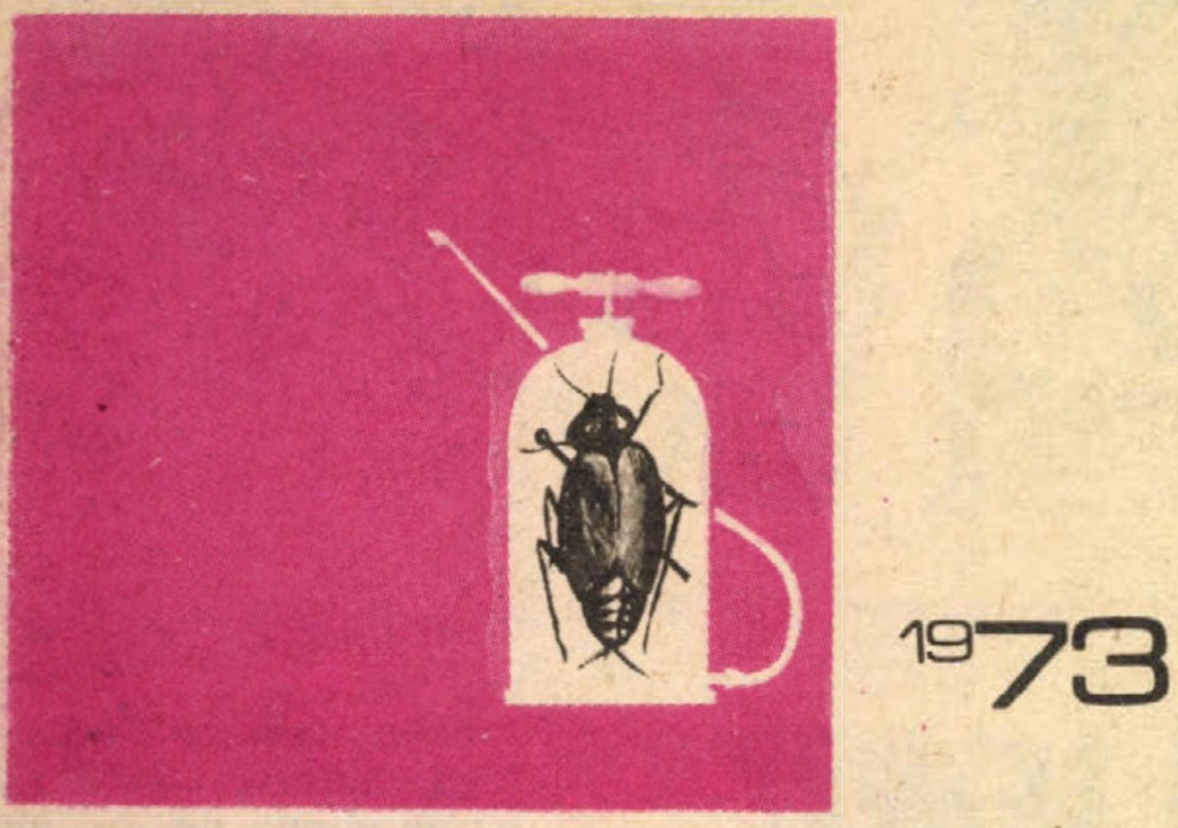
KEZDŐ APA

– Úgy tartod ezt a gyereket, mint egy puskát!

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére teszszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

Ezzel a rajzocskával kívánt boldog újévet a dömsödi Dózsa MGTSZ mezőgazdasági kártevőirtó és vegyi üzeme. Hát, hogy étvágygerjesztőnek nem ezt fogjuk használni, az egyszer biztos.

(Beküldte Fleit Gusztáv)

hez. A pajtások vállalták, hogy őrsi foglalkozáson beszélgetnek a fogak gondozásáról, a fogbetegségek megelőzéséről, s hogy az őrs minden tagja este és reggel rendszeresen mos fogat a fogászati hónap során. Ezentúl mindenkinek be kell mutatni

De meg kell ígérniök, hogy egy nappal sem tovább!

(Az Ózdi Vasas c. lapból ollózta Pócs Imre, miskolci olvasónk)

A tábla valóban a BKV Előre síházán olvasható, igaz, hogy nem Budapesten, az Akácfa utca 15-ben, hanem a Galyatetőn. De hát mi az a pár kilométer?

(Katona Lajos felvétele)

Nincs más hátra, majd szökdécselve nem tépünk

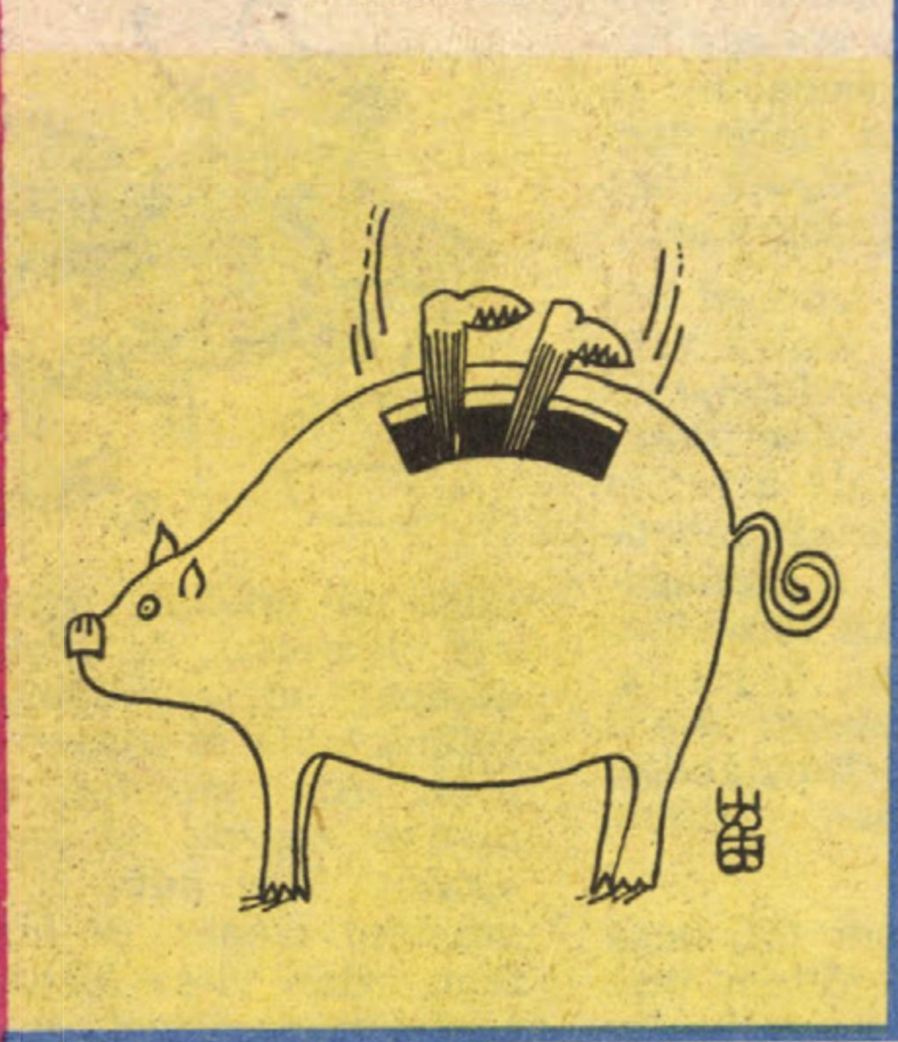
(Dunaföldváron fotózta Berger István, paksi olvasónk)

Ez aztán a kiszolgálás. Bár erős a gyanúnk, hogy az ünnepi eszem-iszom után a nadrág ott is szűk, ahol nem akarja

(A Rákóczi úton fotózta Pratte György)

JANUÁRBAN

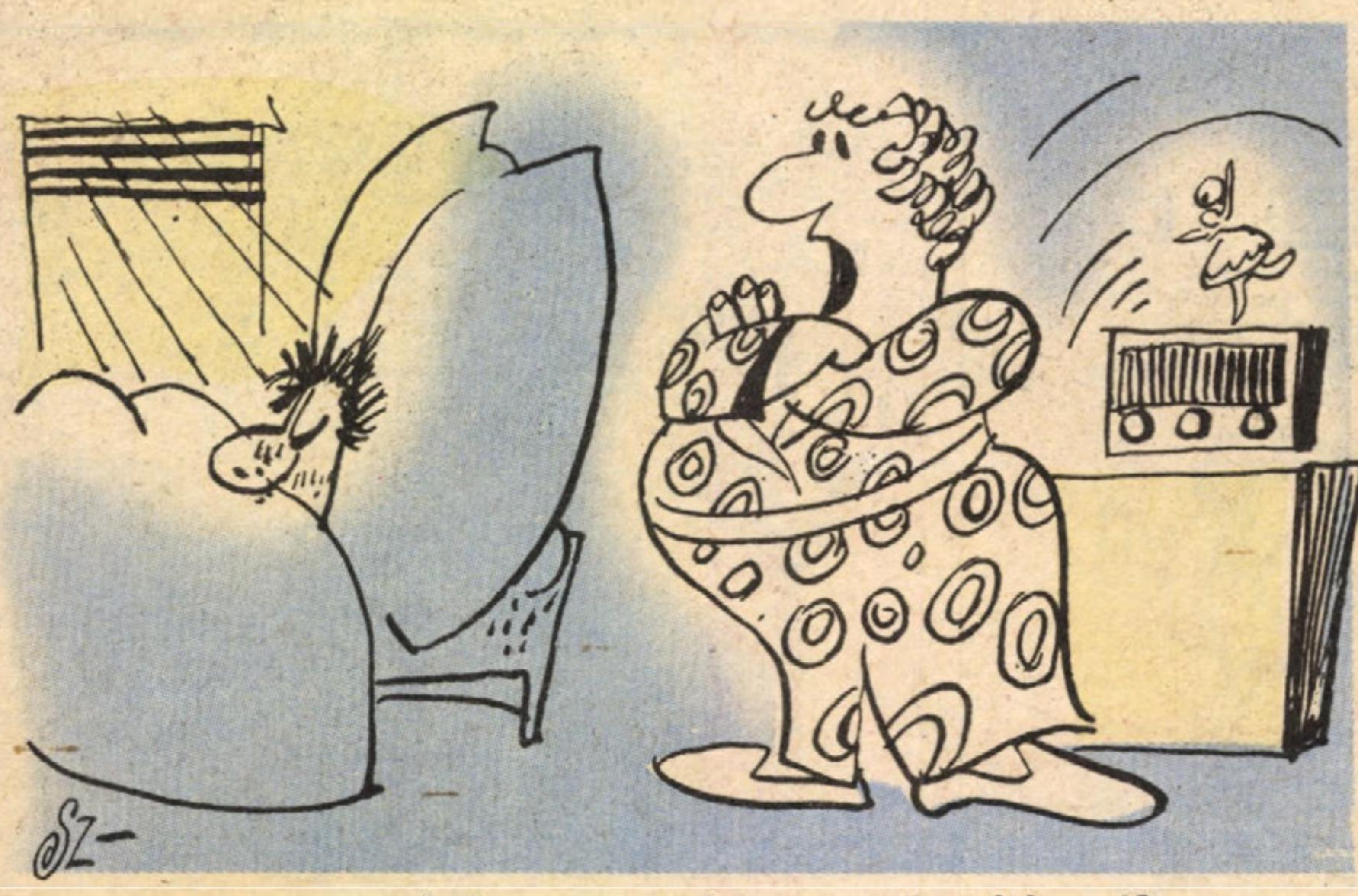

SZÜLŐI BÜSZKESÉG

– Véletlenül éppen nálam van a kisfiam mellszobra...

VAN KÉRDÉSE? „TEGYE FEL!"

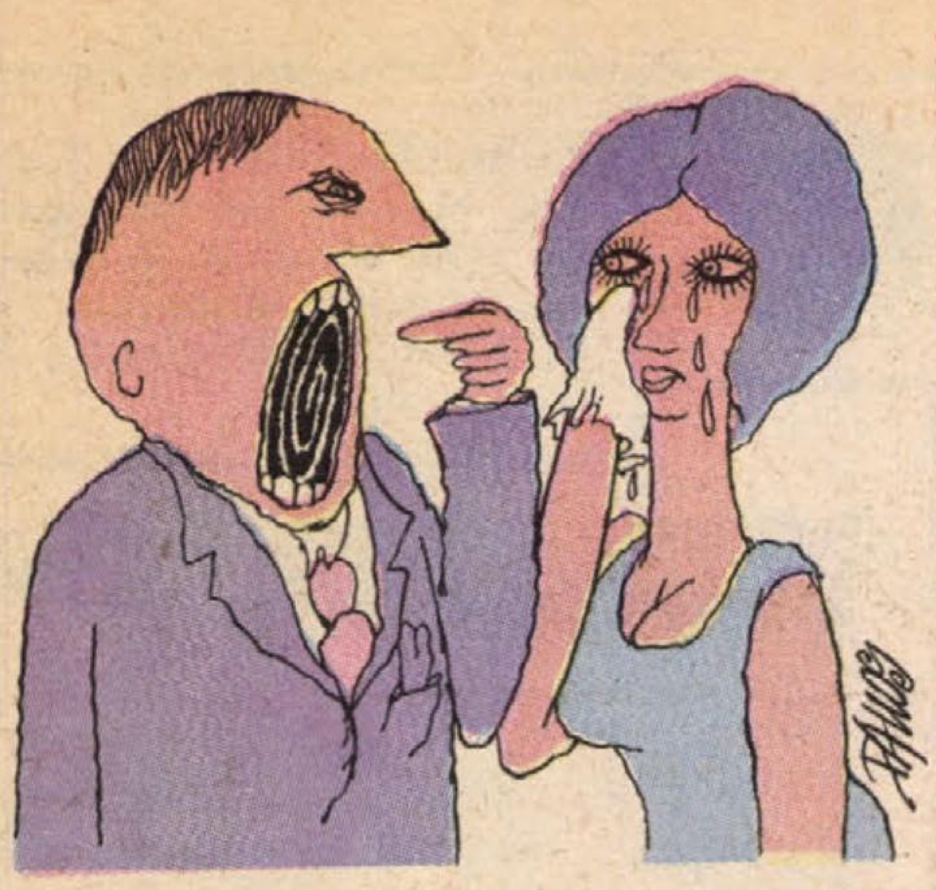
– Lajos, ma megint nem mész dolgozni?

ÚJSÁGÍRÓ A JÓSNŐNÉL

– Nem kell izgulni, jövőre is lesz hiánycikk.

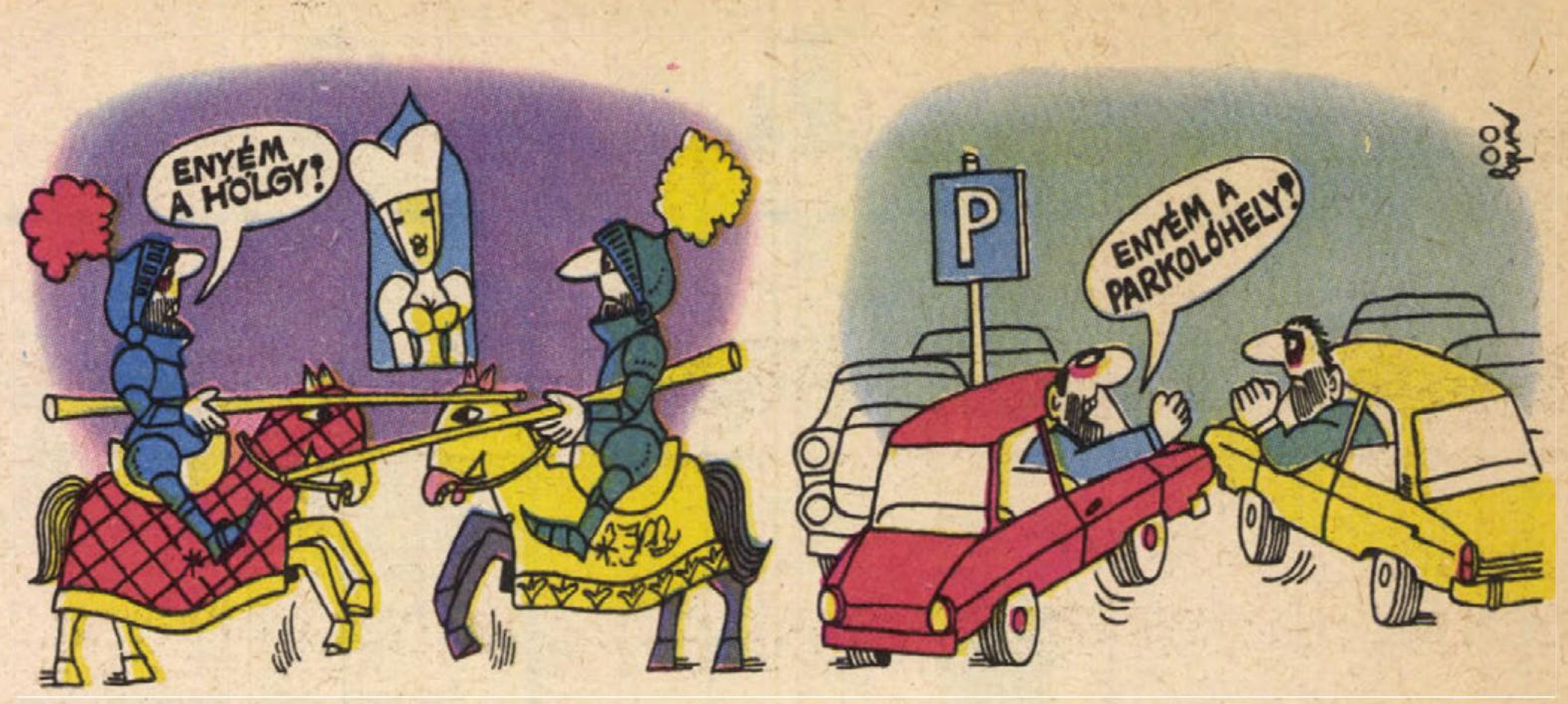
Meg-maradt a bejgli

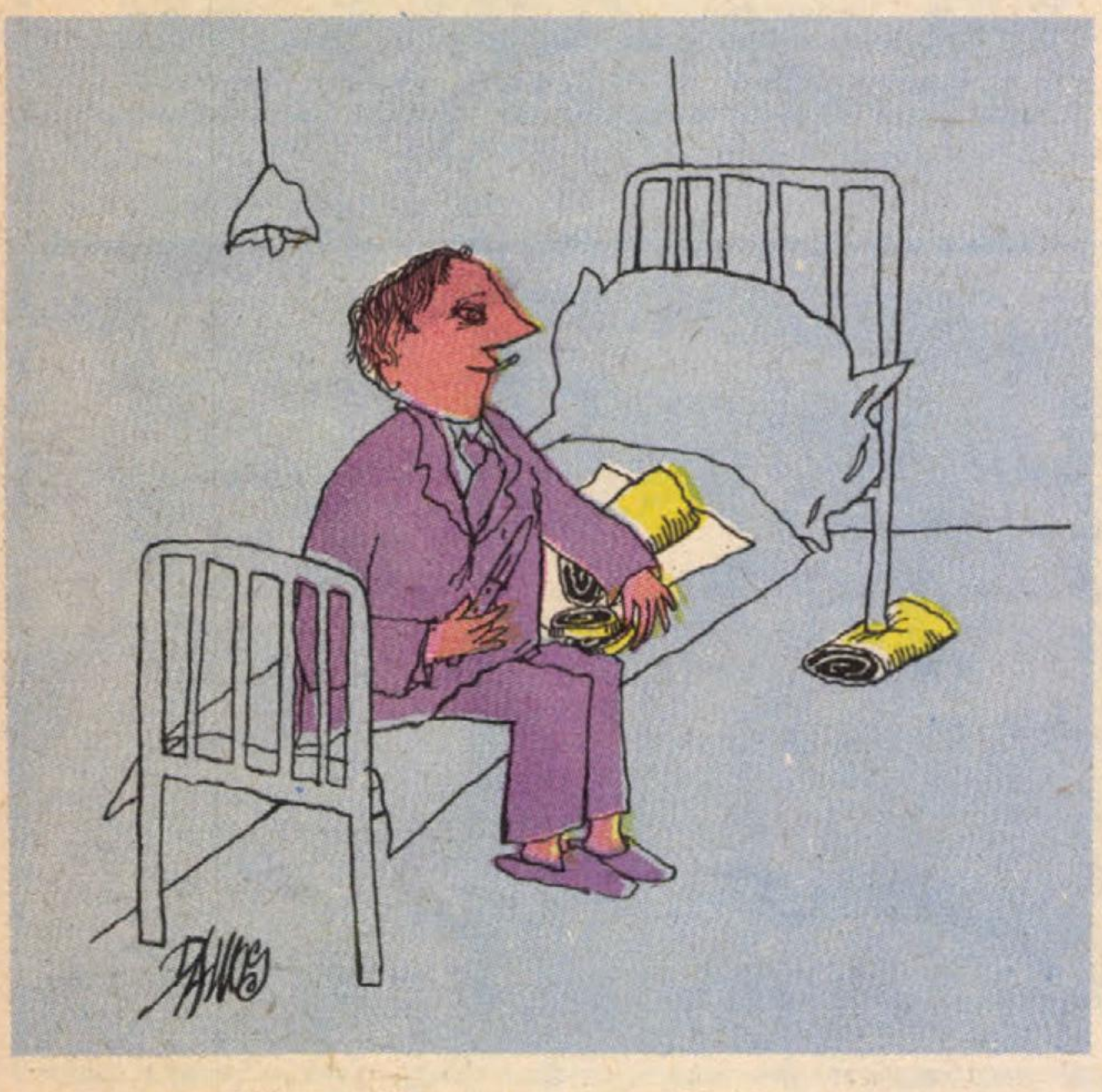

Dallos Jenő rajzai

– Torkig vagyok a bejgliddel...

VÁLTOZNAK AZ IDŐK

– Végre valami kemény alátét...

– Még mindig a megmaradt bejglit esszük?

MI BAJOM LEHET?

Doktor úr, kérem, nekem nincs semmi panaszom, nem fáj sehol, én csak egy kicsit gyenge vagyok, csak egy egészen kicsit... Ne tessék félteni, nem esem le a székről, fogózkodom.

Nem akarom föltartani a doktor urat, hiszen — mondom — nekem nincs semmi bajom, s láttam, milyen sokan vannak kint, akik bizonyára valóban betegek, én viszont... Engem csak a feleségem zavart ide, hogy mutassam meg magam a doktor úrnak. Ami biztos, az biztos.

Kérem, doktor úr, nagyon szívesen elmondom, nem titok. Tehát... khm... úgy kezdődött, hogy ma egy hete ültem az irodában és dolgoztam, azaz dolgoztam volna, ha nem fájdul meg a fejem, de borzasztóan.

A kimutatás, amelyet készítettem, igen fontos volt, a főnököm türelmetlenül várta. Egymás után ittam hát a kávékat, de a fejem csak fájt. Akkor azt mondja Coborkáné, a kolleganőm, hogy biztos fölszaladt a vérnyomásom, ő jól ismeri ezt a tünetet. Adott is egy kis tablettát, amitől valóban jobban lettem, és...

Arra ébredtem föl, hogy a főnököm áll előttem, ütemesen kopogtatja az asztalomat, és azt mondja: „Otthon szíveskedjék aludni, kedves kolléga!" Ha haragszik, akkor azt mondja: „szíveskedjék", meg „kedves kolléga".

Bocsánatot kértem tőle, és biztosítottam, hogy a kimutatást még aznap befejezem. Jól megmosakodtam hideg vízzel, de ez nem sokat ért, ellenben Szimek bácsi adott két kicsi pirulát, s egyszeriben olyan eleven lettem, hogy...

...hogy még éjfél után is ébren forgolódtam az ágyamban. Fölkeltem, hogy

majd az erkélyen elszívok egy cigarettát, de útközben elkapott az anyósom, aki velünk lakik és nagyon éber alvó. Azt mondta, hogy inkább vegyek be egy kis altatót. Már adta is. Köszöntem szépen és lenyeltem, aztán visszafeküdtem, s vártam az álmot, de nem az álom jött, hanem én mentem... Többször is. Másnapra egészen gyenge lettem. Étvágyam sem volt.

Szerencsémre Pudor kolléga, akinek odaadtam az uzsonnámat és az ebédemet, lelkes kocogó. Azt mondta, fogadjak szót neki, és majd meglátom...

Két percig egészen jól bírtam az iramot, Pudor akkor rám parancsolt, hogy vegyem le a kabátomat és a kalapomat, ne törődjek avval a kis havas esővel.

Igaza volt, mindjárt könnyebben ment a futás, s estére valóban jobban is éreztem magam. Csak kilenc óra felé kezdtem el prüszkölni és tíz órára ment föl a lázam harmincnyolc fölé.

Elég kellemetlen volt, mivel a szomszédból nálunk voltak Muharék, mert az ő tévéjük bedöglött. Muharék látták rajtam, hogy náthám van, és Muharné tanácsolta is, hogy dugjam a fejem egy fazék forró vízbe. Igen, jól tetszik látni doktor úr, ezek valóban égési sebek az arcomon. No, és Muhar úr pedig áthozott egy liter zöldszilvánit, ami nekem akkor nagyon ízlett, pedig tulajdonképpen ki nem állhatom a bort.

Másnap reggel — hála Muharéknak — már valóban nem volt lázam, csak a fejem fájt és szédültem, de azóta már jó étvágyam van. Ma is alaposan bereggeliztem: megittam egy csésze teát két babapiskótával.

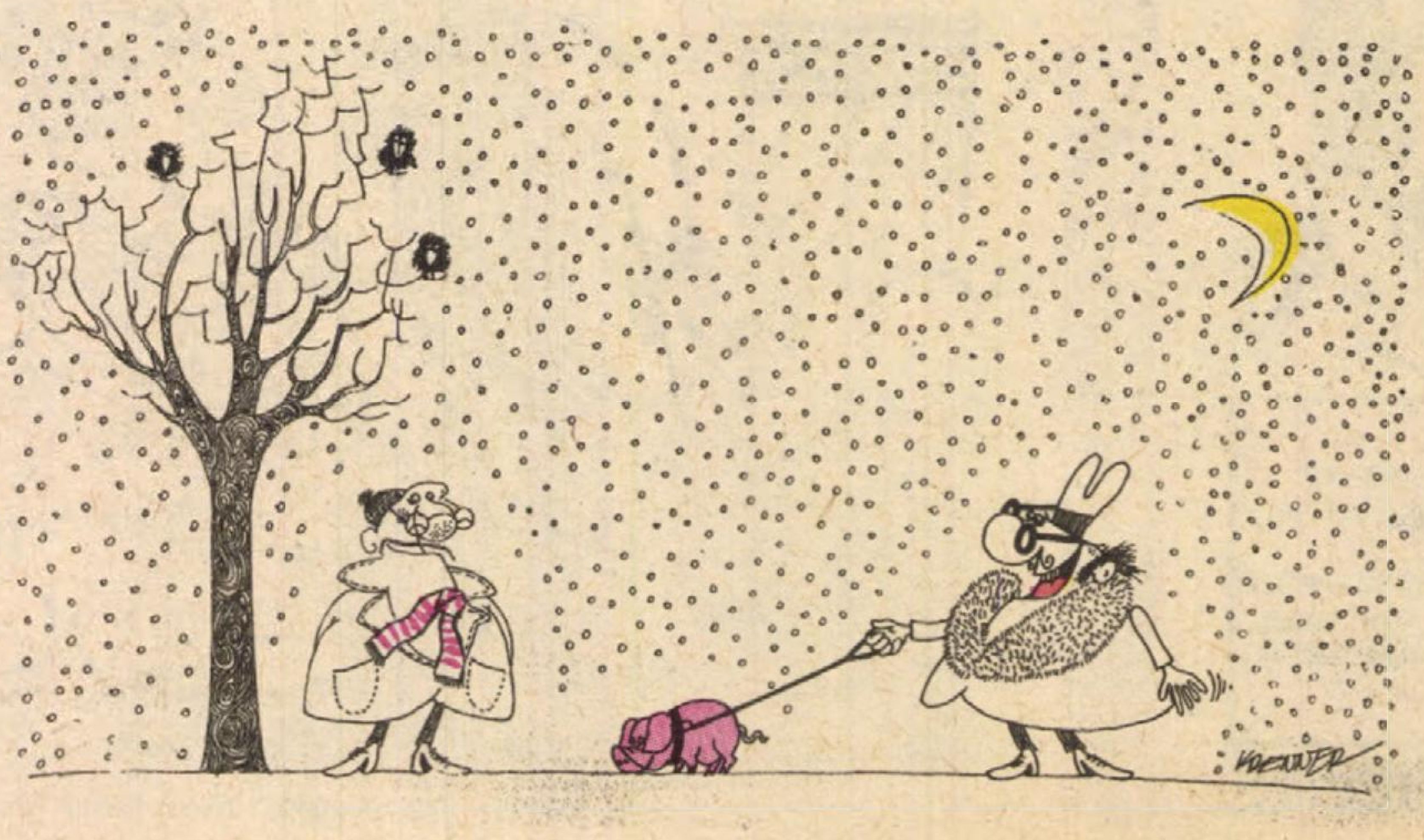
Csak ez a gyengeség... Ezt nem értem. Ez mitől lehet...?

Sólyom László

ISKOLA ELŐTT

– Figyeled ezeket? Leállnak szövegelni, és úgy néz ki, mintha nem lennének túlterhelve...

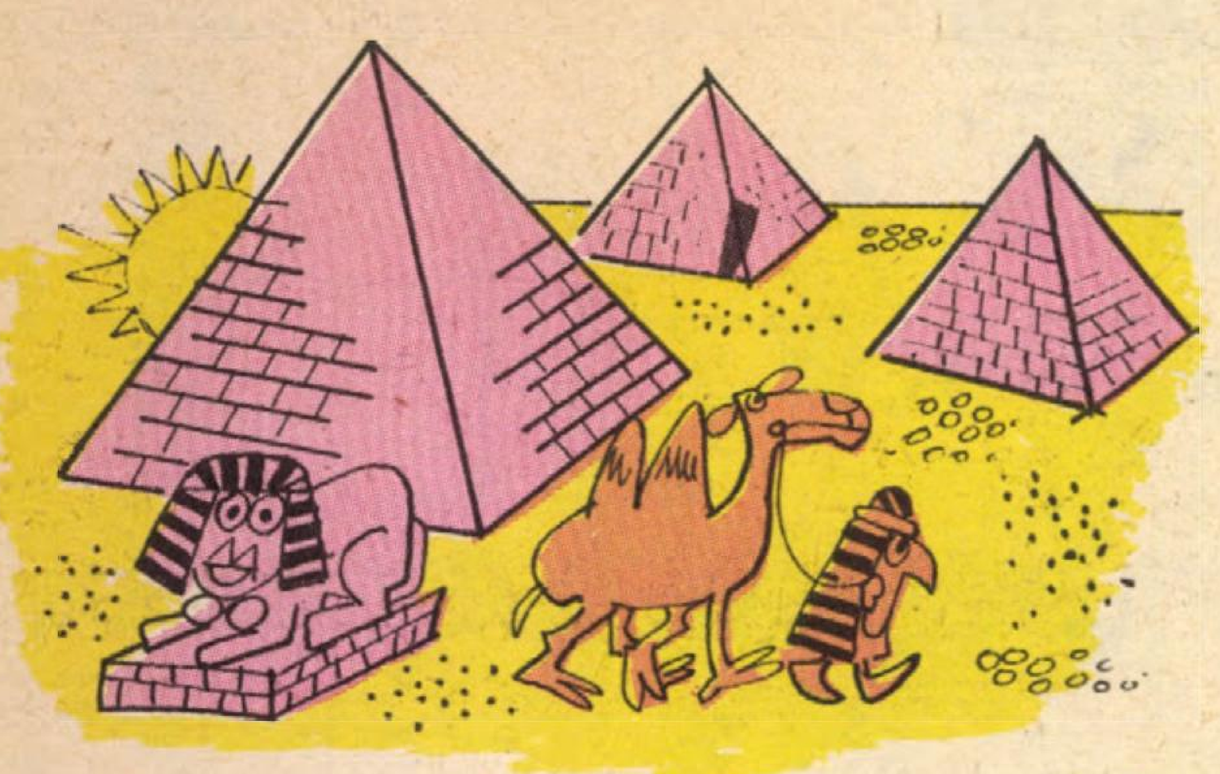

ÜNNEP UTÁN

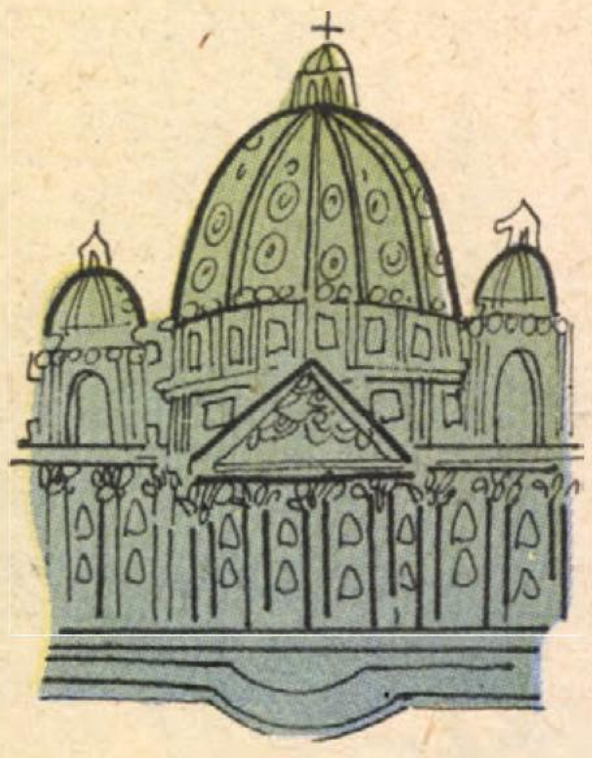
– A feleségemnek nem volt szíve megsütni.

ÉPÍTÉSZETI CSODÁK

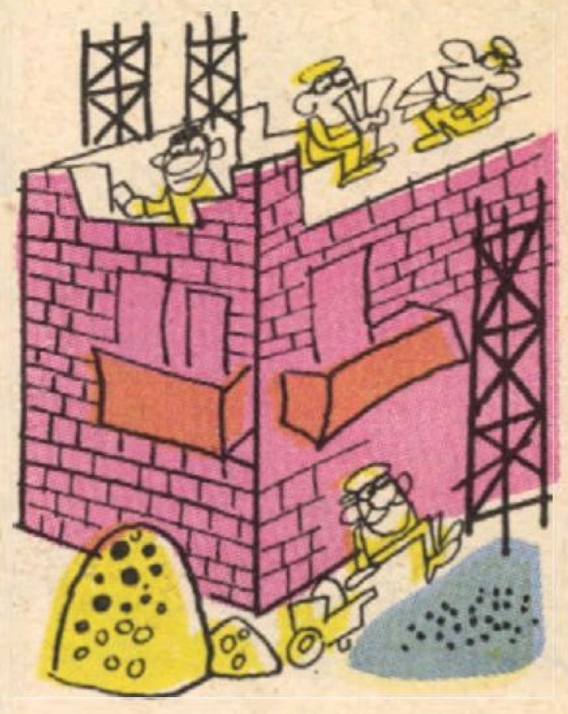
Fülöp György rajzai

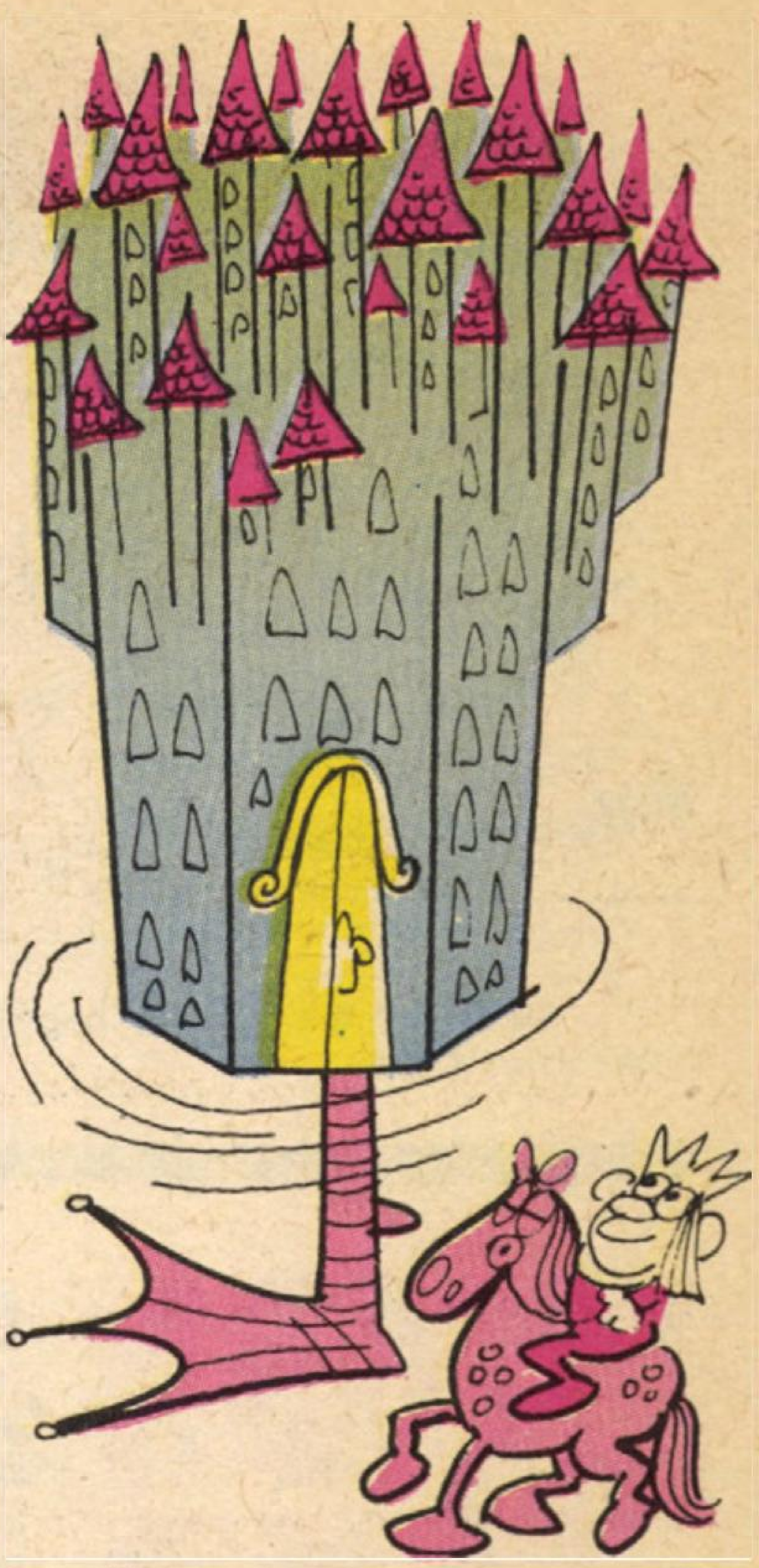
Cheops piramis. Több ezer éves és nem ázik be.

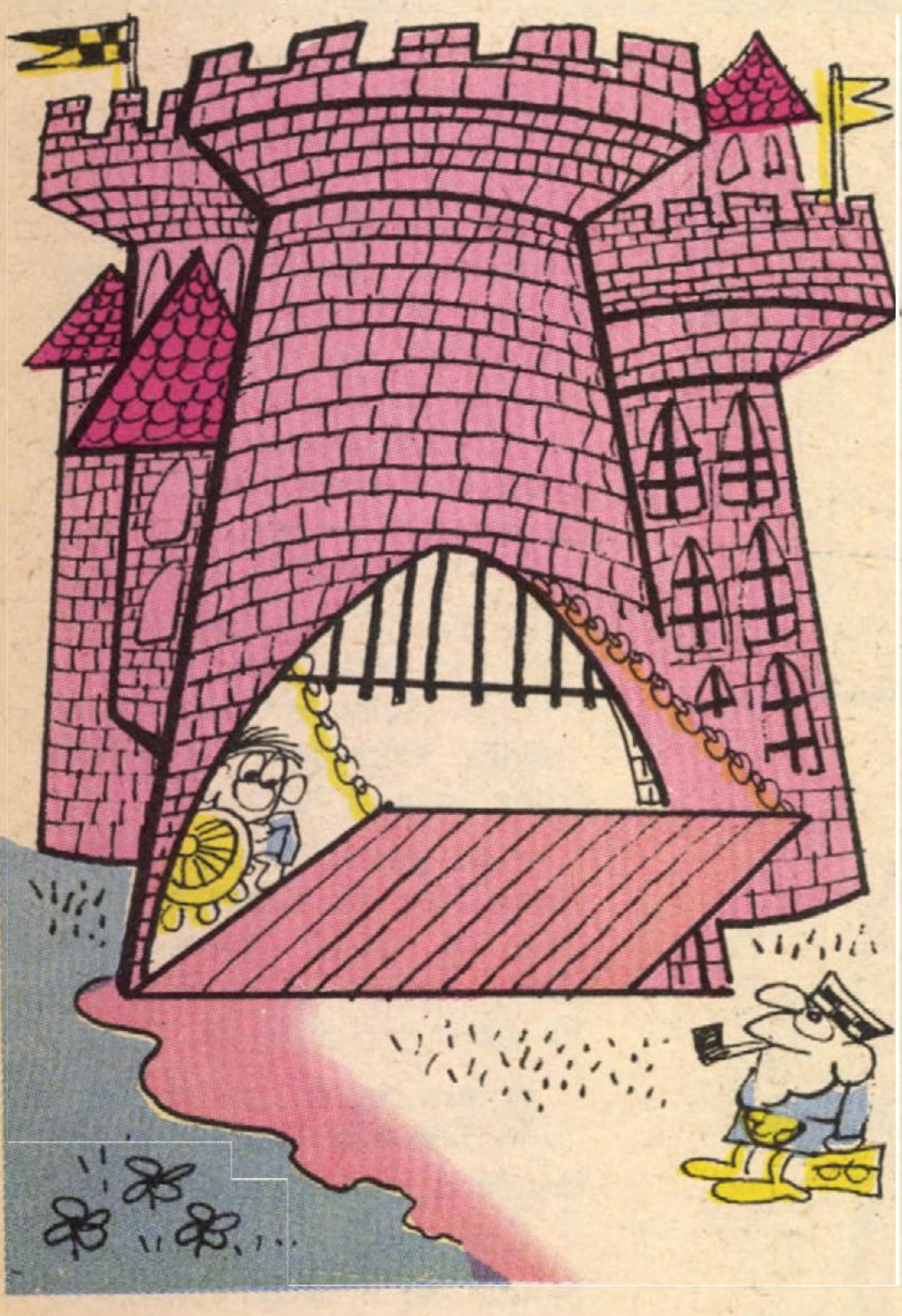
A Szent Péter bazilika, amely több száz évig épült

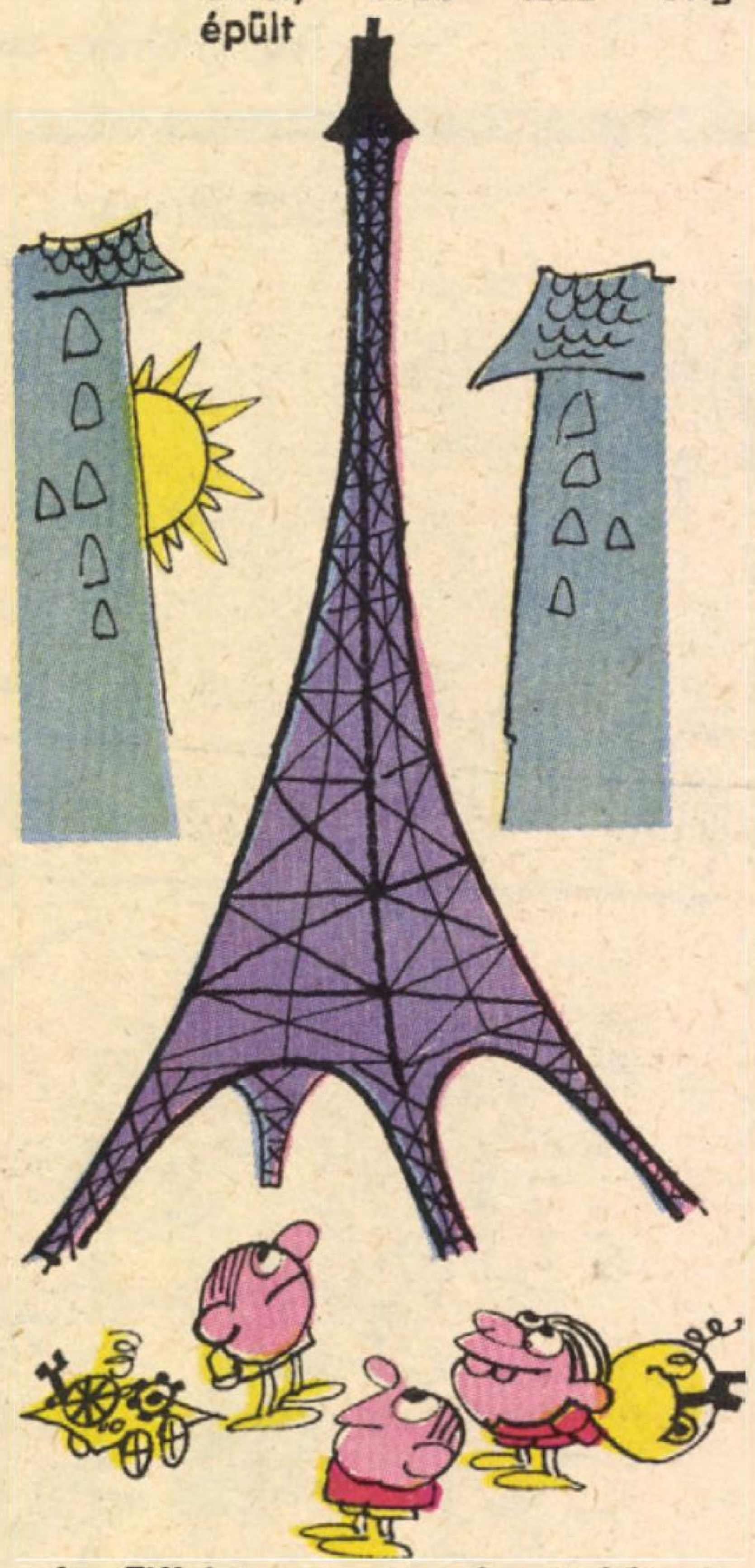
...és egy budai társasház, amely isten tudja, meddig épül...

Kacsalábon forgó kastély, amely nem egy külkereskedelmi vállalat, hanem egy egyszerű királyfi tulajdona.

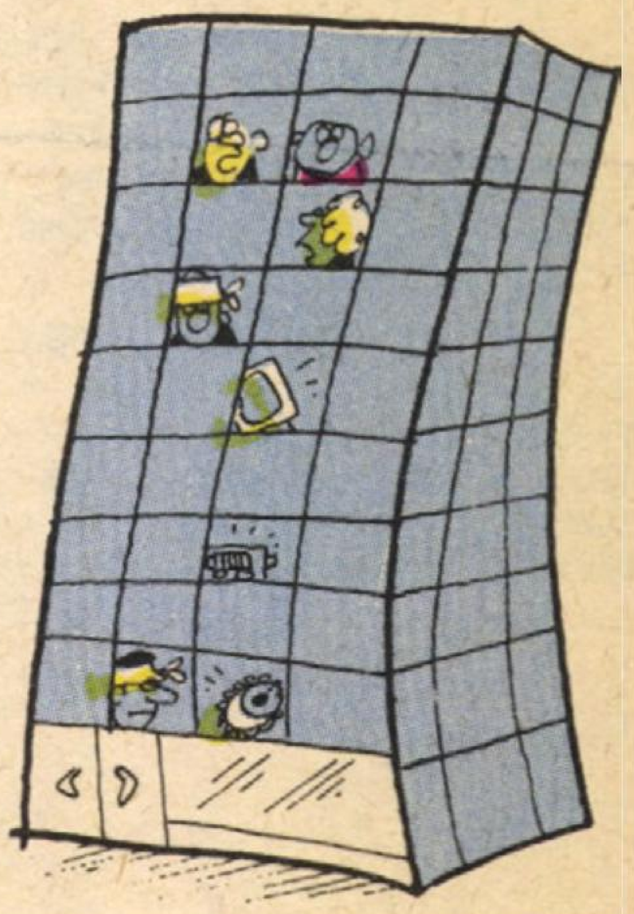
Skót lovagvár, ahol évszázadok óta kifogástalanul működik a felvonó.

Az Eiffel-torony; megúszott két világháborút, és jó néhány vasgyűjtő hónapot.

Bábel tornya, ahol senki se értette a szomszédját.

Pesti panelház, ahol a szomszédnak minden szavát értik.

RÉBUSZ

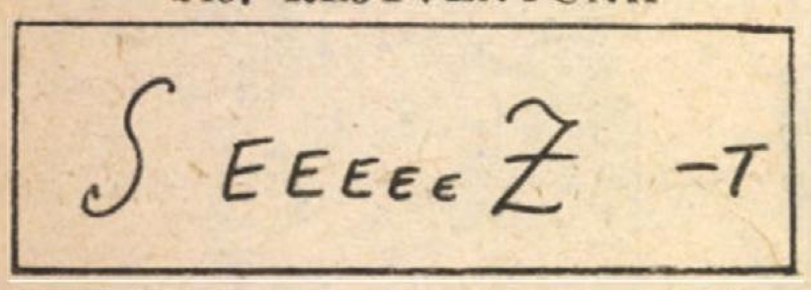
249. rejtvényünk megfejtése:

Létfenntartás

A 100 forintos díjak nyertesei:
Ujváry Béláné, Pápa, Jókai u. 39.
Poroszlay László, Debrecen, Eötvös u. 30.
Gábor László, Bpest VIII., Kiss József u. 10.

249. REJTVÉNYÜNK

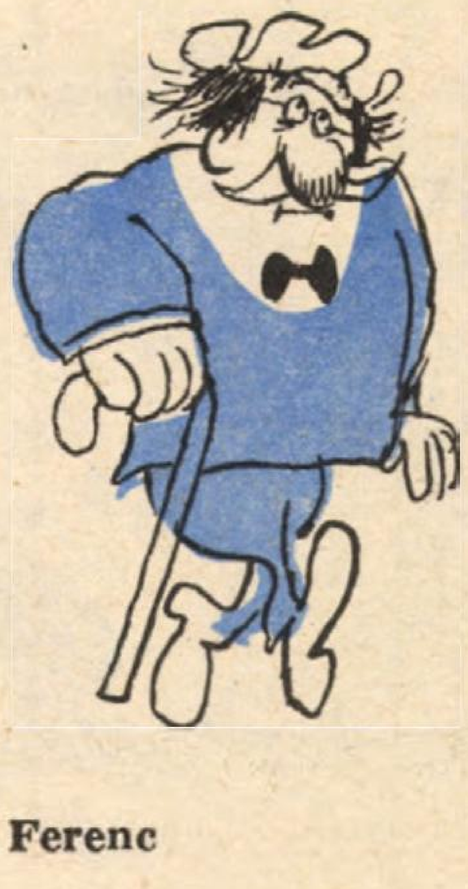

A megfejtéseket — kizárólag levelezőlapon — legkésőbb január 15-ig erre a címre kell beküldeni: Ludas Matyi 1977 Budapest Pf. 53. A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

AKASZTÓFAHUMOR

GYŰJTŐSZENVEDÉLY

Gombot, lepkét, bogarat gyűjt a gyermek.
(Ember! A sors gyűjtőszenvedéllyel vert meg.)
Jómagam régi pénzt gyűjtögettem.
(Újat nem, csak mikor megöregedtem.)
Már csak barátokat gyűjtök. Hatvan éve.
(Valamit csak kell gyűjteni elvégre.)
Apránkint az ilyen aztán s o k r a megy.
Hatvan éve. Barát. Már van egy.

NYUGDÍJASOK

— Mán csak így döcögök ezen a boton.
Mer' mán biz' én a hetvenet taposom.
— Bolond kend? A fordítottja ennek!
Merthogy a hetven tapossa kendet!...

György Ferenc

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

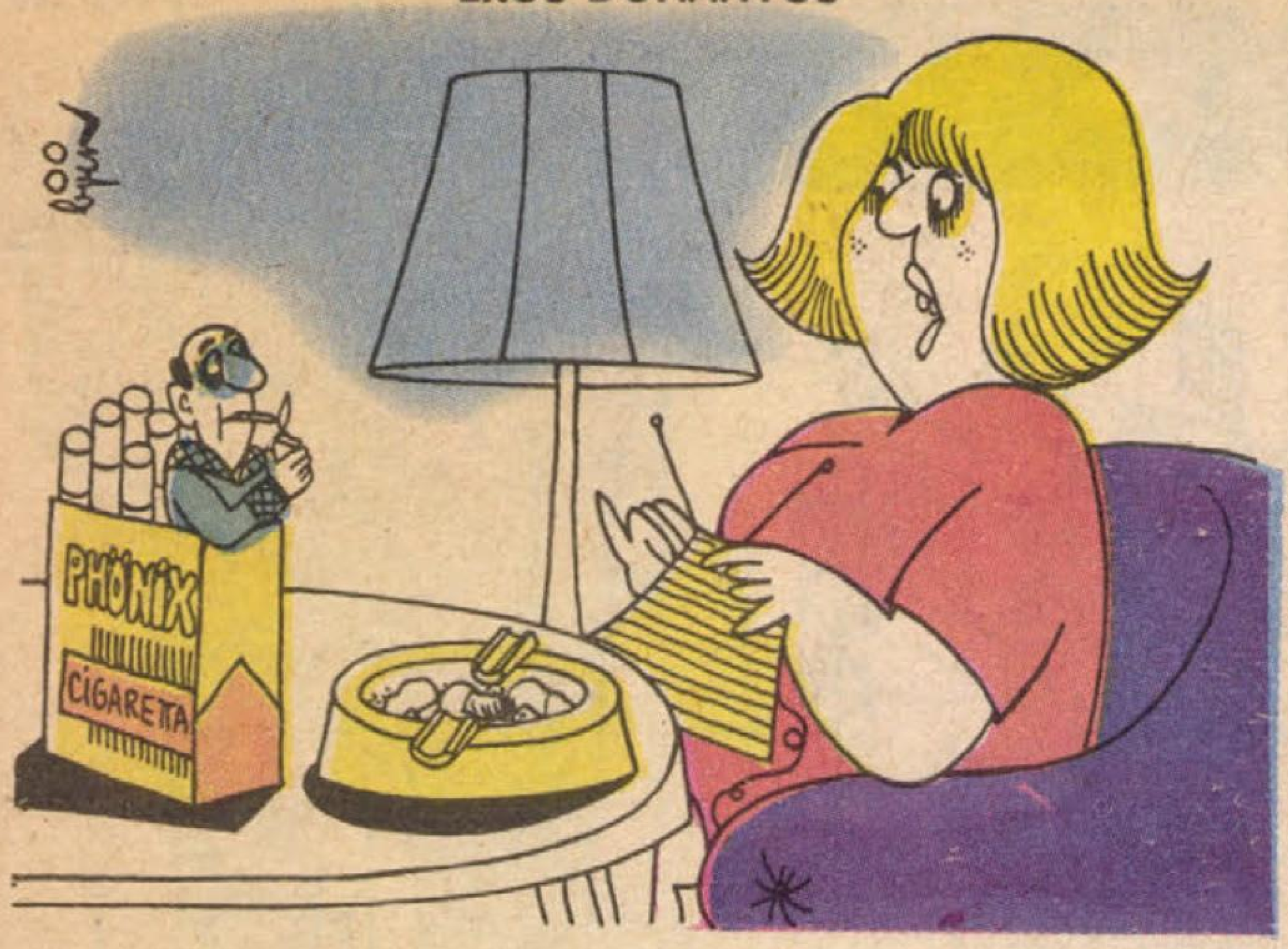
Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335-718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 73.2337/2-2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme: 1977 Budapest, Pf. 53

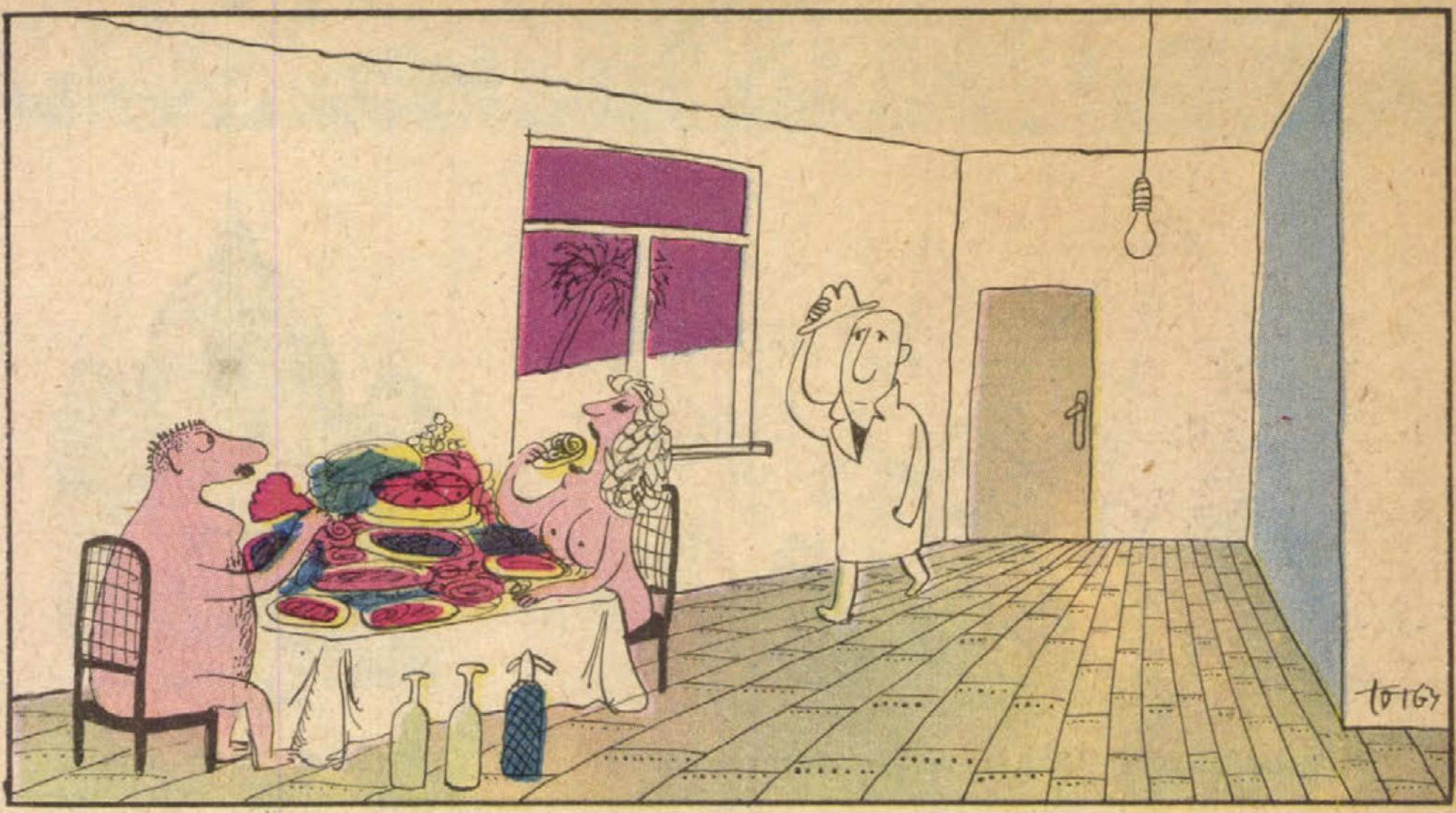
Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozunk.

ERŐS DOHÁNYOS

– Az az érzésem fiam, hogy az utóbbi időben megint túl sokat szívsz...

MAGYAR SZOKÁS

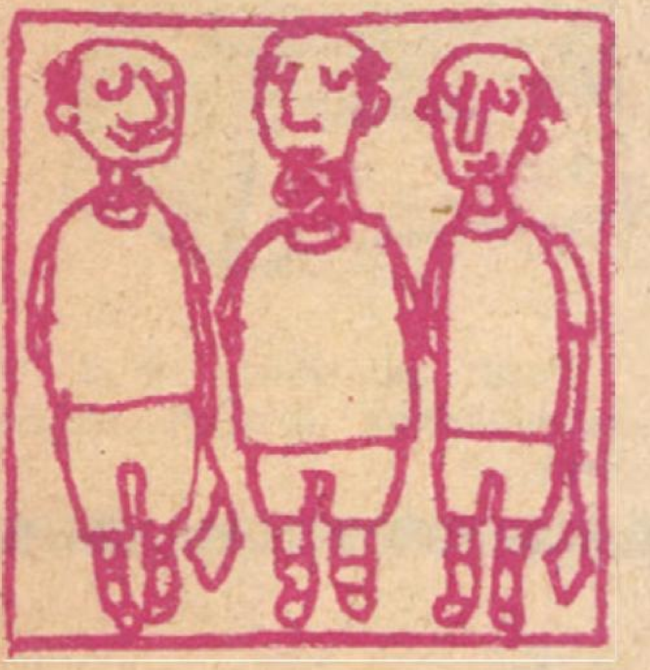
– Tudja, kérem, mi nem spórolunk a hasunkon...

tribün

Tízéves szünet után feloldották a „behozatali tilalmat", a spanyol klubok ismét szerződtethetnek külföldi játékosokat.

— Verhetetlenek leszünk! — büszkélkedett az egyik szurkoló. — Vásárolunk egy svéd kapust, egy nyugatnémet középpályást és egy brazil csatárt.

— A bajnokságot mégis mi nyerjük — mondta a vetélytárs. — Mi ugyan csak három spanyolt vásárolunk, de az mind játékvezető lesz.

Az FC Curitiba pályagondnoka egy kis szamarat vásárolt vízhordásra. A csacsi napközben békésen hordta a vedreket, éjszakára pedig — istálló híján — bekocogott a játékvezetők öltözőjébe. Mindez rendben is volt — vasárnap reggelig. Mert vasárnap reggel egy felháborodott játékvezető rontott a Curitiba elnökének irodájába.

— Egy szamár van az öltözőmben — kiáltotta. — Kikérem magamnak az ilyen otromba célzásokat. Tudják meg, hogy jelenteni fogom...

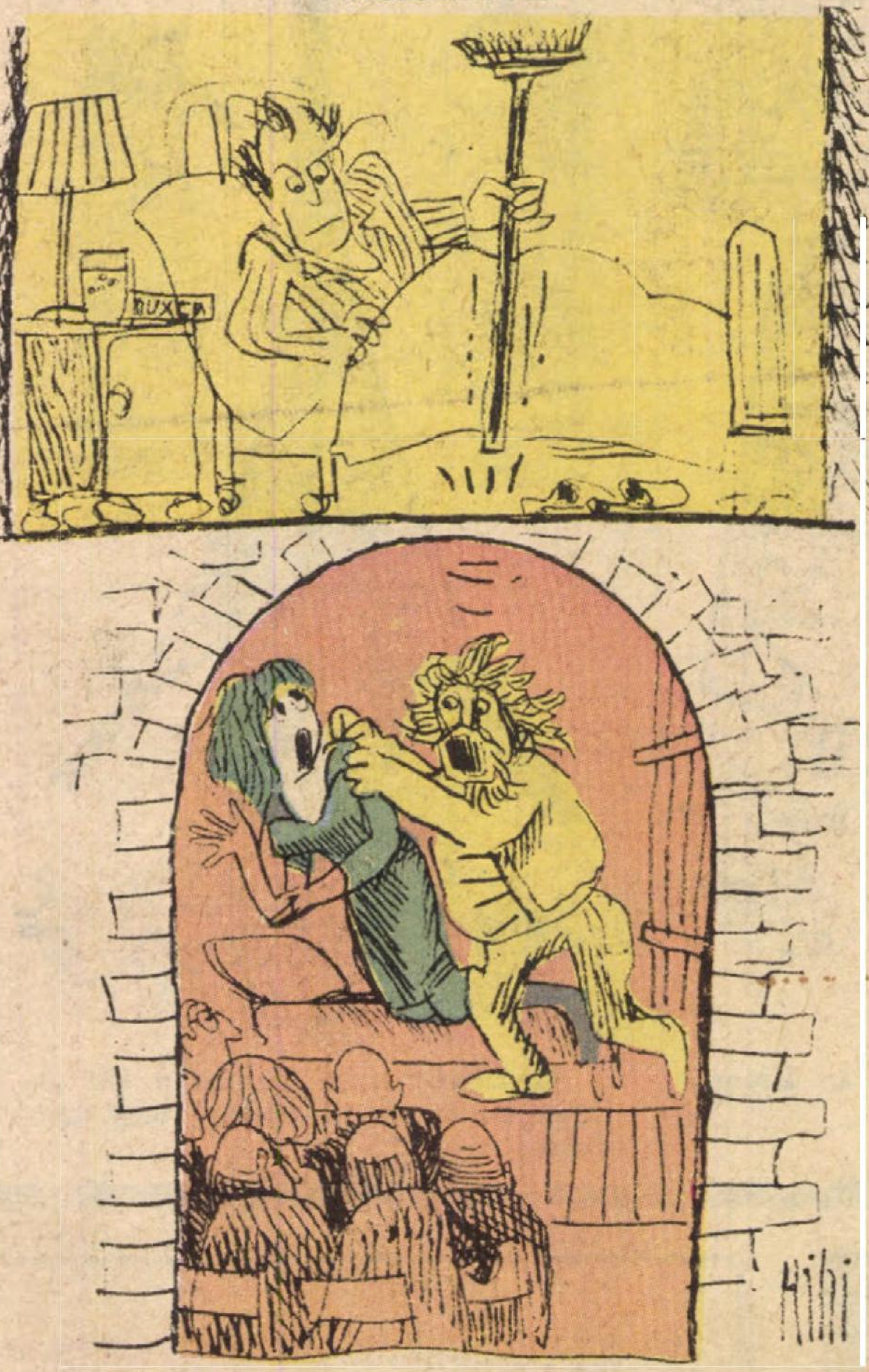
Részlet az AFL (az egyik amerikai profirögbiliga) egészségügyi útmutatójából:

— Az emberi harapás éppoly veszélyes, mint az állati és sürgős beavatkozást igényel...

Jó, de hogyan? Hátvédharapást szőrével?

(p. p.)

PINCESZÍNHÁZ

EGYCSAPÁSRA

Egy tündéri sztori az International Herald Tribune-ből. Az amerikai diplomata visszatért az Egyesült Államokba és úgy döntött, hogy a háztartását vezető mexikói párt is magával viszi. Az útlevélhez házassági bizonyítvány is kellett és akkor derült ki, hogy a kedves ifjú pár ilyesmivel nem rendelkezik. A diplomata vállalta az esküvő költségeit, s a kislány arca lángba borult:

– Ez gyönyörű lesz – kiáltotta könnyek között. – Mindig is arról álmodoztam, hogy egyszer fehér ruhában léphetek az oltár elé.

A menyegzőt szülőfalujukban tartották, majd visszatértek a munkahelyükre.

– Minden csodálatos volt – mesélte a fiatal asszonyka. – A szüleim és a nagyszüleim is boldogságban úsztak. Annyira, hogy maguk is azonnal megesküdtek. Tudniillik kisült, hogy három párnak sem kerül többe.

nagy emberek kis történetei **HAMLET** **nagy emberek kis történetei**

